

ΕΤΟΣ ΣΤ΄.

Ήδη έκδοται
τῆ 1/18 καὶ 15/27
κάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ: τῆ 15/27 Ἰουλίου 1886

Τιμὴ ἑτησίᾳ
προκληθεῖσιν
εἰς πρῶτον.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

ΔΡ. 126.



ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ.

**ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΥΝΟΡΟΙΣ ΠΕΣΟΝ-
ΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.**
(Μετὰ εικόνων, βρα σελ. 89.)

Παραθέτομεν σήμεραν τὰς εικόνας τῶν ἀξιωματικῶν ἐκείνων τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, οἵτινες πιστοί εἰς τὸν στρατιωτικὸν αὐτῶν ἔργον ἔπασον ἐνδύτως μαχομένοι κατὰ τὰς τελευταίας ἐν τοῖς συνόροις συμπλοκάς. Καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν νὰ χροσωμεν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀνδρείων τούτων προμάχων τῆς πατρίδος καὶ διὰ συντόμου διαγραφίας ἐνὸς ἐκάστου νὰ προσφέρωμεν φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς εὐδίκως τὸ καθῆκον αὐτῶν ἐκπληρώσαντας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΩΡΗΣ.

Ὁ ἐν Κούτρῳ ἠναοσίμως τραβείσας καὶ ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Λαρίσσης ἀποθανὼν ταγματάρχης Κωνσταντῖνος Λώρης ἦτο Θεσσαλὸς τῆν πατρίδα καὶ ἡλικίας 48 ἐτῶν. Ἐν Κρήτῃ εἶχεν ἤδη ἀνδρείως ἀγωνισθῆ ὡς καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸ 1878. Ἐν τῷ στρατῷ ἠγαπήτο διὰ τὸν ἱπποτικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ δικαίως ἐκλαύσαν αὐτὸν πάντες οἱ γνωρίσαντες αὐτόν. Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος συρρέσαντος ἀπείρου πλήθους ἐκ τῶν περιχώρων, τὸ δὲ φέρετρον αὐτοῦ ἐκοσμήθη διὰ πλείσταυ ἀνθέων καὶ εὐδῶν βοτῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΑΛΗΓΓΑΛΗΣ.

Ὁ ἀνθοπολογαγὸς Ἀλέξανδρος Γαληγάλης, ἀνεψιὸς ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ προμηνησθέντος Λώρης, πεσὼν κατὰ τὴν θείαν Πασᾶ Λιβάνι, εἶχε πρὸ μικροῦ προσδιδάσθῃ ἀξιωματικὸς ἐν τῷ τρίτῳ πεζικῷ συντάγματι ἐκ τῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν. Ὁ Γαληγάλης, ὅστις κατήγετο ἐκ Νεοπλίου, ἦτο φρόσις καθαρῶς στρατιωτικῆ καὶ μεγάλην ἠθεύετο πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλίαν. Πληγῶδες ἐν μῆ τῶν ἐφθῶν μετηνέχθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον Τυρνάβου, ἐνθα καὶ ἀπέθανεν ἐκ τῶν πληγῶν, ἄρατον ἀφείδς λύπῃ εἰς τὴν ἀτυχὴ αὐτοῦ μητέρα.

ΘΩΣΗ ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ.

Ὁ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κρητιζόβαλι φονευθεὶς ὑπολοχαγὸς τοῦ ἡ' συντάγματος τοῦ πεζικοῦ, ἔθων Κακλαμάνος, ἦτο τεσσαρακοντούτης, γεννηθεὶς ἐν Βοτίνῃ τῆς Πελοποννήσου, κατήγετο δὲ ἐξ οἰκογενείας δεξασίας τῆς ἐλληνικῆς θπλά. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὑπασπιστὸς τοῦ στρατηγοῦ Καραϊσκάκη. Ἡ γενναίότης τοῦ ὀθανος Κακλαμάνου ἦτο ἐκτακτος καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν γενναϊότητά του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΕΑΣ.

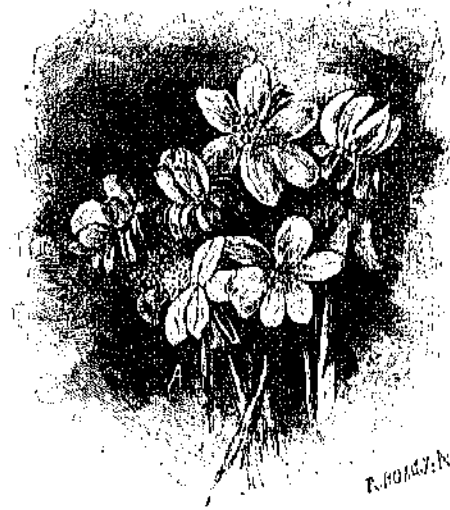
Τὸ εἰκοστὸν ἑβδόμον μῶλις ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων ἔπασεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς ὁ ἀνθοπολογαγὸς Δημήτριος Δημητρεάς, ὅστις καὶ αὐτὸς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς σχολῆς τῶν ὑπαξιωματικῶν. Ὁ ἀνδρείος οὗτος ἀξιωματικὸς εὐρέθη νεαρὸς ἐπὶ ἐχθρικοῦ ὄγκυρῶματος, κρατῶν εἰσέτι εἰς τὴν χεῖρα τὸ ἔγχος. Κλαίοντι ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ἀτυχεῖς γονεῖς καὶ δύο ἀδελφοί.

ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ ΓΚΑΒΕΡΑΣ.

Ὁ ἀνθοπολογαγὸς Ἐπαμ. Γκαβέρας κατήγετο ἐκ Δωριδος, ὑπῆρξε δὲ ἀπὸ ἐτῶν ἐν τῷ

στρατῷ ὡς ὑπαξιωματικὸς. Ἰδίως διεκρήθη εἰς τὴν καταδίωξιν τῆς ληστείας, καὶ ἐν ἔτει 1881 συνέλαβεν ἰδιοχείρως ἐν Εὐρυτανίᾳ τὸν διαδότη-
τον ληστάρχον Πάπουσαν. Διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο προσδιδάσθη καὶ ἀνωτατιστὸς. Ὁ Ἐπαμ. Γκαβέρας προσεβλήθη ἐν τῇ ἔσσει προφήτῃ Ἠλία ὑπὸ δειδῶς καὶ ἀπεθίωσε μετ' ὀλίγον ἐν τῷ νοσοκομείῳ Τυρνάβου ἐκ τῆς πληγῆς. Ὁ ἀτυχὴς Γκαβέρας καταλίπει γηραιὸν πατέρα, ὅστις δικαίως ὀρηγᾷ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦτου οἰοῦ, ἐν πάντες οἱ συνάδελφοι ἀξιωματικοὶ ἐτίμων καὶ ἡγάπων.

Αἰωνία τῶν ἡ μνήμη!



ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΟΥ ΠΟΡΘΜΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ.
(Μετὰ δύο εικόνων, βρα σελ. 88.)

Αἱ νῆσοι τοῦ Πορθμοῦ εἶναι σύμπλεγμα νήσων κατεμένων ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Ἀγγλίας, βορειοδυτικῶς τῆς γαλλικῆς ἀκτῆς, μετὰ τὸν Νορμανδίας καὶ Βρετανίας. Σύγκειται δὲ τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἐκ τῶν μεγαλύτερων νήσων Jersey, Guernsey καὶ τεσσαρῶν μικροτέρων. Αἱ νῆσοι αὗται εἶναι αἱ ἀρχαιότεραι κτήσεις τῆς Ἀγγλίας, ἀνήκουσαι αὐτῇ ἀπὸ τῶν χρόνων Γουλιέλμου τοῦ Κατακτητοῦ. Ὅτε ἡ Νορμανδία ἐγένετο κτήσις γαλλικῆ, αἱ νῆσοι ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσι ἀγγλικά, καὶ ἐν αὐτῇ ἡ νῆσος Jersey προσεβλήθη καὶ κατεκτήθη ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἔμεινον πάντοτε πιστοὶ τῇ Ἀγγλίᾳ. Ἀποδεικνύεται τοῦτο καὶ ἐκ τῆς προθέτου δεήσεως, ἧτις ἐγένετο ἐν τοῖς Ναοῖς. "Θεὸ μου, φέλιχτε ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἄρμης τῶν Νορμανδῶν!" Ἐνωθεῖται ἔτι οἱ Γάλλοι ἐν τῇ νῆσῳ ἐδείκνυ δὲν εἶχον εἰκόλον τὴν θείαν, ἀλλ' ἦσαν διαρκῶς ἐκτεθειμένοι εἰς ἐπαναστάσεις καὶ ταραχάς.

Μίαις ἡμέραις πλοῦς, ἀναλόγως τοῦ καιροῦ, φέρει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ λιμένος Southampton πρὸς τὸν παραχώδῃ πορθμῶν, ἐνθα πρῶτον ἐμφανίζεται ἡμῖν ἀπότομος βράχος ἐπερχόμενος τῆς θαλάσσης καὶ φέρων τὸ ὄνομα The casket (τὸ Κιβώτιον). Ὁ βράχος οὗτος (βρα τὴν εἰκόνα) εἶναι μίαν τῶν μάλλον ἐπικινδύνων θέσεων διὰ τοὺς ναυτιλλομένους καὶ πλεῖστοι ἔσσι ὑπάρξει καταστράφησαν ἐν τοῖς ἀφρῖουσι περὶ τοὺς βράχους τούτους κύμασι. Ἐνταῦθα ἐπνίγη ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος, μονογενὴς υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου Α', ὅστις μετὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο οὐδέποτε πλέον ἐμαθίασεν· ἐνταῦθα ἀπαλώθη καὶ τὸ ἀγγλικὸν πολεμικὸν πλοῖον "Νίκη", μετὰ τοῦ ἐκ 1100 ἀνδρῶν συγκειμένου πληρώματος. Ἡ περὶ τοὺς βράχους τοῦτους θάλασσα διατελεῖ ἐν διηκεῖ ταραχῇ καὶ ἐν προσθήσασιν καὶ τὸ ὄρητικὰ βέβρυκτα, τὰ ἐπικρατοῦντα ἐνταῦθα, θέλωμεν ἐνηνοῖσαι διὰ τὸ ναυτικοὶ τόσον πολὺ φροδοῦνται τὸ σημεῖον τοῦτο. Ἐπὶ τοῦ μεγαλύτερου βράχου

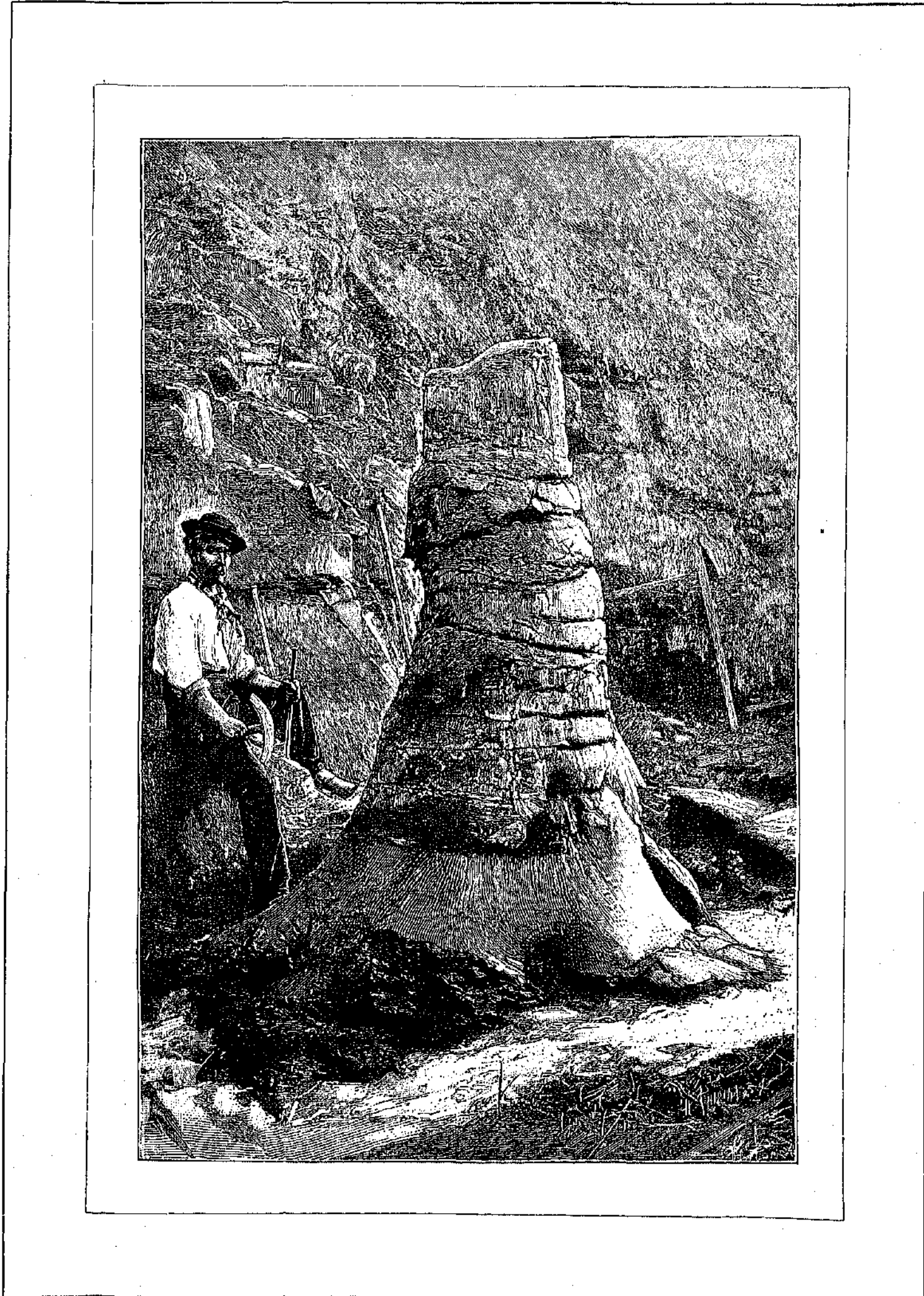
ἀνηγέρθησαν τρεῖς μεγάλοι φανοὶ, οἵτινες ἐκ κήρυκται ἐν καιρῷ νυκτός καὶ σκότους τῆς κίνδυνον θέσιν.

Ἡ κυριώτερα τῶν νήσων τοῦ Πορθμοῦ εἶναι ἡ Jersey, ἐν ἣ ὁ μέγας τῆς Γαλλίας ποιητὴς Victor Hugo διήλθε τὰ ἔτη τῆς ἐξορίας καὶ ἔγραψε τὸ συγκινητικὸν τοῦ μυθιστοῦρον "Οἱ ἐργάται τῆς θαλάσσης." Ἐν Jersey εἶναι αἱ εἶς τὴν ἀγγριον καὶ ῥωμαϊτικὸν στίχους διὰ τὴν ἀφ' ἐνός μὲν βράχου ἀπότομοι κατέρχονται κατὰ τὰ παράλια μέχρι τῆς ἀγρίας μεκωμῆς θαλάσσης, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς νήσου ὑπάρχουσι κοιλάδες τερπιναί, αἵτινες τοσοῦτον ἀντίθετον πρὸς τὴν περὶ τὴν νῆσον ἐκρατοῦσαν ταραχὴν τῶν στοιχείων. Ἐξομα μὲνός τις ἐν τινὶ τῶν κοιλάδων τοῦτων ἐκ τῆς βερινῆ καὶ περὶ τῆν δόσιν τοῦ ἡλίου, ὅτι μεταφέρεται εἰς παράδεισον γαλλικῆς ἡρεμίας. Ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου καίται μία τῶν ῥωμαϊτικωτέρων ἐν τῷ αἰεθῶσων, ἧτις φέρει τὸ γαλλικὸν ὄνομα θέου-Loisac. Ἐἵναι στενὴ καὶ ὄρησιότατη καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς ὑψοῦνται βράχοι πελώριοι, πρὸ τῶν ποδῶν μωρμουρίζει τὸ ἤσυρον κύμα, διὰ τὸ οὗτος ὄρυμος προφιλᾷται ἀπὸ τῶν ἀνέμων τῶν βοελλῶν τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης. Καρμυ γέφυρα συνδέει δύο ὑψηλάς τῶν βράχων πύλας, κατασκευασθεῖσα ἐν μέρει μὲν διὰ τῆς κλίαν τῶν κατοίκων, οἵτινες ἀπὸ τοῦ κένου νήσου ἔρχονται ἐνταῦθα χάριν ἕρας ἢ ἐπὶ ἰδίως ἔρμος διὰ διασκεδάσιν τῶν κατὰ τὴν διαμενόντων ἐνταῦθα περιηγητῶν. Ἀπὸ μέσου τῆς γεφύρας ταύτης τὸ ἔλεγμα ἔκκει ἀφ' ἐνός μὲν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀφ' ἑτέρου πρὸς τὰ περὶ κείμενα ὄρηματα.

ΔΕΝΔΡΟΝ ΑΠΟΛΕΛΙΘΩΜΕΝ

εὐρέθεν ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις τοῦ Στεφάνου ἐν Γαλλίᾳ.
(Μετὰ εἰκόνας, βρα σελ. 85.)

Περίεργος ἀνακάλυψις ἐγένετο πρὸς ἂν ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν τινὶ λατομείῳ εὐρέθη ἄπολελιθωμένον ἢ τὴν πιστὴν εἰκόνα πορτομῶν. Ὁ κορμὸς οὗτος ἔχει ὄψος 3 μέτρων· ἢ δὲ διάμετρος τοῦ ἀνωθεν μέρους 50 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, παρὰ δὲ τὰς 1 ἐνὸς μέτρου. Ὁ κορμὸς οὗτος ἦτο ἐντελὴς ἐνωμένος ἐντὸς τῶν πετρῶδων στρωμάτων, καὶ τεβλήθη μεγάλη ἐργασία, ἕως ἐντελῶς ἀφῆ φῶς· καίται τὸ δένδρον τοῦτο ἐπὶ στρώμασι τοῦς διασχιζομένῃς ὑπὸ στρώματος γαιανθῆς καὶ ἀνέκει, κατὰ τὴν γνώμην τῶν σοφωτέρων λαιοντολόγων, εἰς τὸ γένος τῶν σωρηγῶδων. Ἐκτός τῶν διαστάσεων του εἶναι ἀξιοσημείωται διὰ τὸν διάφορον τύπον, ὃν παρουσιάζει ἡμῖν τὸ ἄνω καὶ εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, διὰ τὸ μὲ ὄλην αὐτοῦ τὴν διάμετρον καὶ ἔχει τὸ ἄνω κίονος μετὰ βραδύσασιν. Τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ ἐξηφανίσθη ἐντελῶς, καὶ σήμερον δὲν εἶται ἢ ὁ φλοιὸς αὐτοῦ, ὅστις κοσμεῖται διὰ τῶν στρώματων ὁμοιομοῦσῶν σφραγίδας, διὰ παρὰ τῶν ἐστανικῶν ἀνωμαθῶν Sigillaria εἶδη ταῦτα τῶν δένδρων ἐφθοντο τὰς αἰσῶν οἱ κορμοὶ αὐτῶν ὑψοῦντο, ἀνευ ἄλλοιῶσιν· διαμέτρου μέχρι 30 ἢ καὶ 40 μέτρων. Ἐν ἐστὶ ἀνθρακωρυχείῳ τῆς βορείου Γαλλίας, ἐν ἔτει πῆλλῃ, εὐρέθη τοιοῦτος κορμὸς ὄψους 30 ἐκατοστῶν κατακεκλιμένος. Ἡλικίον τοῦ ἀπολελιθωμένου



ΔΕΝΔΡΟΝ ΑΠΟΛΕΛΙΘΩΜΕΝΟΝ, ΕΥΡΕΘΕΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΣΤΕΦΑΝΩ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

κορμού του Αγίου Στεφάνου, εις απόστασιν 15 μόλις μέτρων, εφύθη το άνω μέρος έτέρου δένδρου του είδους τούτου, μικροτέρων όμως διαστάσεων. Φαίνεται ότι εν τή θέσει ταύτη υπήρχε το πάλα δάσος άλλωθρον τοιούτων δένδρων, διότι και έτεροι απολιθώσις αυτών άνεκαλύφθησαν κατά καιρούς, και μετηνέχθησαν εις τά διάφορα τής Γαλλίας άρχαιολογικά μωσαιά. 'Ο περί ού πρόκειται κορμός άπεφαισθή να μείνη εν ή εφύθη θέσει διότι φάδος ύπάρχει μή εν τή μεταφορᾷ καταστραφῆ. Τό εφύθη άνεποίησαν έντύπωσιν έν τοις έπιστημονικοις κύκλοις και πολλοί γεωλόγοι και βοτανικοί έπισκέπτονται αυτό έπιστοίως.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΛΕΞΙΟΣ.

Ίστορικόν διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΡΒΑΝΟΓΑΟΥ.

(Συνέχεια.)

Τό πρώτον βλέμμα του εισελθέντος και θαύμας όποκλιθέντος Αλάγου ήτο προς τόν αυτοκράτορα. Μέλις έπανεληθόν εις τά άνάτορα έμιας τό σμυδάν και έξήτης ήδη να μάθη ποιαν έντύπωσιν άνεποίησε τούτο εις τό πνεύμα του ήγεμόνος.

— Βασιλεῦ, ειπεν ἔμαθον τό σμυδάν, και... ήλιον κατασευασμένους... Πώς συνέθη τούτο; Πώς δέν έφορνήσαν ο άρχιπλοκάμοις να διαμύση τό άτριον τῶον πριν ή έπιβή αυτού τό έσόν του αυτοκράτορός μου πρῶσων; Ασύγγνωστος άμέλει!

— Λάγε, ειπεν ή Εύφροσύνη προσβλέπουσα αυτόν άκαρδαραχτι, τόν βασιλέα δέν πετούσι ταυτά συνθή σμυδάντα. — Φέρις ήμίν άγγελίαν; Η προς τόν θρόνον ήμῶν άφροσώσις σου είναι γνωστή και θεδοκιμασμένη. Λάγε.

— Δέν είναι σπουδαίον ότι έγω ν' άναγειώω άνάσσα, ειπεν ο Αλάγος σπουδαίον μόνον είναι, διότι δόναται να έχη σπουδαίας συνεπειάς. — Παρά άνθρώπου άφωσισμένου, ελλόντος πρό τινων ώρων εκ Αέσθου, έμαθον ότι πρό τινων ήδη ήμερών ο στόλος του έπιφύθου Καρούρη εισήλθεν εις τά ύδατα τής Προποντιδος, διαλαθών τά έκαί περιπλέοντα βασιλικά πλοία, και ότι ο στόλος ούτος έλαβε την προς την πρωτεύουσαν διεύθυνσιν.

— 'Ο Καρούρης τομάχ τούτο; ειπεν ο Αλέξιος.

— Μή λημονή, βασιλεῦ, ειπεν ή Εύφροσύνη, ότι μαραινει Κύριος δν. βούλεται απολέσαι. Δέν ένοιεί; ότι ο φοβερός πειρατής ήπεται ήδη εις τό στόμα του λύκου; Αντί να τόν καταδικώμιεν εν μέσφ τῶν νήσων, ενθα άσφαλές εύρίσκει καταφύγιον, έχομεν αυτόν τώρα πλησίον και δυνάμεθα να τόν υποδοχθώμεν άξιοπρεπῶς.

— Μή άφειβάλλεις, άνασσα, ειπεν ο Αλάγος, ότι ο Καρούρης τομάων εν έλθη προς την πρωτεύουσαν άρκούντως βασίζεται επί τῶν ίδιων αυτου δυνάμεων και περιτροπεί και νόμος και άρχήν.

— Συλλογίσου, Εύφροσύνη, προσέθηκεν ο Αλέξιος, ότις καταλαμβάνετο πάλιν υπό τής δεκίας του, τί δέν ετόλμησεν ο Γενουήσιος ληστής. Οι κάτοικοι τῶν παραλίω πόλεων τρέμουσι έλοι άμα ήωσι ο κανών τό μέλινα έκείνα και θανατηφόρα πλοία.

— Ηδη πλείστα θα χωρία ήρημάθησαν έντελῶς, ειπεν ο Αλάγος: οι κάτοικοι κατέφυγον εις τά όρη, φοβούμενοι μή έμπέσωσιν εις τάς χειράς τῶν αймаθρών πειρατῶν.

— Μέγα κακό! άνεύθησεν ο αυτοκράτωρ. κατάστασις θλασθή!

— Κακό, ειπεν ή Εύφροσύνη άτάραχος, του όποιου πρόχειρον έχομεν τό άντιφάρμακον.

— 'Ο κατά τῶν Βουλγάρων πόλεμος; άπατοχολεί έπί του παρόντος; ήλας τῆς δυνάμεις ήμῶν, έξηκολούθησεν ο Αλέξιος. Έάν είχομεν τόν στρατόν ήμῶν ένταῦθα, ούδέλλως θα έδουλιτώμεν άπέναντι του αουδάους έξου. Ούτως όμως ή πρωτεύουσα ήμῶν μείνει έντελῶς έκταθειμένη.

— Είπον, βασιλεῦ, και επαναλαμβάνω, ειπεν ή Εύφροσύνη ύφουσα την φωνήν, ότι έχομεν τό άντιφάρμακον πρόχειρον. Άκουσόν με. Πρό ετών ήδη έχαις εν τή ύπερησλή σου άνδρα, όστις ως προς τόν δόλον και την άνδριαν δόναται να μεστρήθῆ προς τόν Καρούρη. Ούτος είναι ο Ίωάννης Στιριόνης, άρχαίος πειρατής, όστις άναμένει κατάλληλον ευκαιρίαν ήτοι επχειρήσῃ παράτολμόν τινα έκστρατείαν.

— 'Ο Στιριόνης; 'Ο άγριο; Καλαθρός; ειπεν ο Αλέξιος.

— Αούτος, άπεκρίθη ή Εύφροσύνη. Πάσαλας πασοάλη έκαρούσεται. Τόν Στιριόνην δένον να μεταχειρισθῆ προς κατατροπήν του έπιφύθου Γενουήσιου. 'Ο Στιριόνης, μή άφειβάλλεις, θα εύρη την κατάλληλον ευκαιρίαν. Οι δύο ούτοι Ίταλοι έχουσι πρό ετών λογαριασμούς άνεξόφλιτον μεταξύ τῶν. Ένώμιεσται ότι ο Στιριόνης ήτήθη άλλοτε υπό του Καρούρη και θεσάιος πέναν έκδικήσιν θα ήναι πρωθύτατος εις έξόφλιτον του παλαιού έκείνου λογαριασμού.

— Και δυνάμεθα να έμπορευθώμεν τῆ Στιριόνῃ; ήρώτησεν ο Αλέξιος διαστάξιν.

— Παρί τούτου μή άφειβάλλεις, άπήνησεν ή αυτοκράτορισα. 'Ο Στιριόνης είναι άσφαλέστατος, διότι μόνον εις την προς τόν θρόνον σου άφροσώσιν του εφίρκει τό σμυδέρων του, και τό σμυδέρων είναι τό μόνον ελατήριον τῶν τοιούτων ανθρώπων. Προσάξασον αυτόν δσον τάχιον και παράστῃρον αυτῆ τι παρ' αυτού ζητείς. Έποσχέθη αυτῆ χρήματα, δός αυτῆ χρήματα — τά κίβητια του γέροντος Καλαμώδιου είναι άρκούντως πεπληρωμένα — και θα εύρησ τόν Στιριόνην προθυμότερον. Όχι μόνον ήσαν άσμένως θ' άναλόγη τοιαύτη έντολή, άλλα και άομενέστατα θα έκτελέσῃ; άλλα θέον να τόν άφήρησ έλευθέρων εις την έκλογήν τῶν μέσων και έντελῶς άνεπρέπαστον, και αν έντός ούκτό ήμερῶν δέν άποπερασώη την ύπόθεσιν κατά την έπιθυμίαν ήμῶν, θα όμολογήσω ότι ήπατήθη και ότι ή πατέρα μου μ' έγκατέλιπε.

— Βασιλεῦ, προσέθηκεν ο Αλάγος, ή συμβουλή τής άνάσης είναι συμβουλή καλή. Τόν Στιριόνην γνωρίζω δέν ύπάρχει καδ' έλον τό κράτος σου άνήρ προθυμότερος αυτου να έκτελέσῃ τοιαύτη έντολήν.

— Λάγε, ειπεν ο Αλέξιος άποφασιστικῶς, άναήτησεν τόν Στιριόνην παρευθής και ειπέ αυτῆ να έλθη ένταῦθα. Θέλω αυταπροσώπως να δώσω αυτῆ τῆς άνάσης είναι συμβουλή καλή. Τόν Στιριόνην γνωρίζω δέν ύπάρχει καδ' έλον τό κράτος σου άνήρ προθυμότερος αυτου να έκτελέσῃ τοιαύτη έντολήν.

— Λάγε, ειπεν ο Αλέξιος άποφασιστικῶς, άναήτησεν τόν Στιριόνην παρευθής και ειπέ αυτῆ να έλθη ένταῦθα. Θέλω αυταπροσώπως να δώσω αυτῆ τῆς άνάσης είναι συμβουλή καλή. Τόν Στιριόνην γνωρίζω δέν ύπάρχει καδ' έλον τό κράτος σου άνήρ προθυμότερος αυτου να έκτελέσῃ τοιαύτη έντολήν.

— Λάγε, ειπεν ο Αλέξιος άποφασιστικῶς, άναήτησεν τόν Στιριόνην παρευθής και ειπέ αυτῆ να έλθη ένταῦθα. Θέλω αυταπροσώπως να δώσω αυτῆ τῆς άνάσης είναι συμβουλή καλή. Τόν Στιριόνην γνωρίζω δέν ύπάρχει καδ' έλον τό κράτος σου άνήρ προθυμότερος αυτου να έκτελέσῃ τοιαύτη έντολήν.

— Αλλά, σήμερα έτήρησας τόν σωτήριον κανόνα.

Ταυτα ειπεν ή Εύφροσύνη και άνευθη με τό ήρεμον έκείνου μετώμα επί τῶν χειρῶν και με τό ήγεμονικόν έκείνου θήμα, με τῶν πρό μικροῦ εισήλθεν εις τά δωμάτια του κρᾶτορος.

'Ο Αλέξιος έκάθησας πάλιν εις τήν έπί αυτου έθραν και έδουλίθη εις ούφέας βουάς.

Κεφάλαιον Γ.

Ο ΚΑΦΟΥΡΗΣ.

Η νύξ ήτο προεχωρημένη αι έρημια τής Κωνσταντινουπόλεως έκαλόκπτοντο βῆς τους θαύμας. Απανταχού έπεκράτει άκρα μόνον από καιρόν εις καιρόν ήκούστο τό πόν και θάρρ τῶν ύπλισμένων νυκτοφά θήμα.

Η ήσυχητέρα έλιον τῶν σοικιαῶν ήρελάς πρωτεύουσης; ήτο ή σοικιαία τής Σοφίας με τῆς στενάς αυτῆς δόδους και ή κρᾶς και ταπεινάς οίκα; τής. Έκει ήδη ήμῆρα ή κίνησις ήτο μεγαλειότερα και ήναι μελλοντική άφορητος; άραι πλέον ο τοιούτος άεργος έιος. Πρέπει όμως τώρα να έπιβιάσασμεν εις τό πλοῖον πολύτιμα τινά πράγματα, τά όποια θέλω να σώσω από τής άρπακτικῆς μακιάς τῶν γειτόνων μας, αν ούτοι μάθωσιν ότι ή οίκια μου είναι άκατοιήτος. — Διαπλέοντες τή Προποντιδα συνητήσετε ύποπτα πλοία, Ανόρεα;

Παριτολεια νυκτοφυλάκων ειχε διέτι: δδόν την παρακολουθοῦσαν την μεσημέρη περιουλίους νουό πλευράν και εις ήμισυ μίαν τῶν στενωπῶν του μέρου; έκείνη ήτε ύπισθεν τῶν φυλάκων άνεφανήσασ; άνδρες φέροντες; πλατείς μακίους και πῶ ως έφρόνουν αυτου; κατ' εκείνου τῶν ήτοι ή την πρωτεύουσαν του θωσαντινῶ ήμασ τοιούτους πολυπλήθεις Ίταλοι. Έκεί εκ Γενουής, Πίρης και άλλων Ιταλιώτων μετέβαινον εις την Ανατολήν εκαιώτων ήρωῶν, τό μέν φεύγοντες την πικνωμένην χάρων των, τό δε έλευόμενοι βῆς ρεούμενοι κέρδη μεγάλα εν τῆ δόλην γνωστή τόση.

Βραδέως άπροχώρουσι οι τρεις άνδρες σταμῆως διαρευνόντες πᾶσαν γωνίαν και φεύγοντες τῆς ανοικτῆς πλατείας, εν ήτι σταιρουόντο αι ούοι. Εφαινοντο ότι ήμῶν μενοι την προσέλευσιν νέων νυκτοφάτων Μετ' άλλων εισήλθον εις την στενήν ή ή έκείτο ή οίκια του γέροντος Καλαμώδιου ή άναγκαστῆς γνωρίζει ήδη εκ του πρώτου ή άναχωρήσῃς; ήρώτησεν ο εις τόν άλλον. — Φαλαίου. Άκρα σιγή έπεκράτει περι τῆς στόμα του πρῶς τό κλειθρον τής θύρας πῶ θου ήνεώγη ή ύβρα. Οι τρεις άνδρες είσεν εις την οίκίαν, άνήλθον την στενήν και άπέκλινον κλίμακα και εύρέθησαν μετ' άλλων εις τῶνα του γέροντος.

Εφαινετο ότι ο Καλαμώδιος περιμετῶς, και πολλο-λυποῦμαι τό δυστυχῆ πλοία, τό νυκτερινῆν έπισκεψιν, διότι ήτο έτι ένταῦθα καταχινόμενος εις την εισπραξιν του φέρου τῶν πινῶν του εν στάσις ταπεινῆ. Πρό μῆνησιν του Αρχιεπιστάγου, όπου είναι εν έλη ύρας οᾶς περιμένο και δέν δύνανται να ήται άσφαλαία. — Ταυτα ήκούσαμεν άρχήμενοι τοιαύτην θραούτητα.

— Κόριε, άπήνησεν εις τῶν άνδρῶν συριμῶν έκθαλῶν ή νύξ είναι σκοτεινή

όδοι δύσκολοι. Πρῶς τοις άλλοις οι νυκτοφάλακας ήσαν άπόψε περισσότεροι ή άλλοτε και άνά πᾶσαν στιγμήν ήναγκαζόμεθα να τούς αποφύγωμεν. Τά πλοία όμως έγκαταλείφωμεν άκριθῶς κατ' ήν θραν μας διάταξας.

— Και τά πλοία εύρίσκονται εν τῆ φουριμένη τόπη; ήρώτησεν ο Καλαμώδιος.

— Άκριθῶς όπου παρήγγειλας, άπεκρίθη ο άνήρ. ήμας παραλάθομεν μόνον την μεγάλην λέμβον.

— Καλά, Ανόρεα, ειπεν ο γέρων. έφερετε μαζῶ τους και τούς θερματινους ούκλους;

— Τους έχομεν εδῶ, άπήνησεν ο Ανόρεας καταρρίπτων τόν μαζῶν του και δικτάσων τούς συντρόφους του να πράξωσι τό ατό.

Είς τῆς ζώνας τῶν τριῶν άνδρῶν άπήτραψαν αι πλοῖασι λαβαί μαχαρών και έγχειριδίων.

— Απεφάσισα να έπιδοθῶ εις τό πλοῖον, Ανόρεα, προσήηκεν ο Καλαμώδιος.

— Άγ! Κύριε, λαμπρά άπόφασις! άνεψώνησεν ο Ανόρεας. θα σῆ έχωμεν επί τέλους εν μέσφ ήμῶν.

— Τούτο άπεφάσισα, έξηκολούθησεν ο γέρων, διότι καδ' έκούτην ο έιος εν τῆ πόλει μου γίνεται μάλλον άφορητος; άραι πλέον ο τοιούτος άεργος έιος. Πρέπει όμως τώρα να έπιβιάσασμεν εις τό πλοῖον πολύτιμα τινά πράγματα, τά όποια θέλω να σώσω από τής άρπακτικῆς μακιάς τῶν γειτόνων μας, αν ούτοι μάθωσιν ότι ή οίκια μου είναι άκατοιήτος. — Διαπλέοντες τή Προποντιδα συνητήσετε ύποπτα πλοία, Ανόρεα;

— Ουδέ έν μόνον κατά την εισόδον τής Προποντιδος είδομεν άκαιτωρόν, όστις όμως δέν έδειξε μεγάλην διάθεσιν να μάς παρατηρήσῃ.

— Και κατά τόν πλοῦν εύρετε άρρασίαν;

— Συνητήσαμεν τῆρη φορτωμένην οίτου και διευθυνόμενῃν προς τό Αρχιεπιστάγου.

— Και οᾶς διεφύγε; άνεκράσεν ο γέρων άνυπομῶνως.

— Οχι βέβαια, άπήνησεν ο Ανόρεας μειδιῶν. Δέν μάς εδοίκασι ού αυτῶς να μή περιφρονώμεν και τό ελάχιστον πράγμα;

— Ελάθωμεν ήτι έλευρησασμεν έχον άτιαν τινά και χρέημασ, μετ' ο έδούλασμεν τό πλοῖον.

— Και τό πληρωμα;

— Συνέλειπε εκ τσεσάρων άνδρῶν και ούτοι συναιρέθησαν την τύχην του πλοίου του.

— Καλά, ειπεν ο Καλαμώδιος ψυχρῶς. Φαίνεται όμως, προσέθηκεν ο Ανόρεας, ότι εν τῆ πρωτεύουση έγνώσθη ο πλοῖος μας, καθῆτι πρό τινων στιγμῶν, ότε άνηρχόμεθα από του παραλίου, ήκούσαμεν διάλογον μεταξύ δύο άνδρῶν, οίτινες έφαινοντο ναυτικοί.

— Πότε ο άναγκαστῆς γνωρίζει ήδη εκ του πρώτου ή άναχωρήσῃς; ήρώτησεν ο εις τόν άλλον. — Είμαι πρό πολλοῦ έτοιμος, άπήνησεν ο ετακίαν ή ύβρα και τό παράθυρα ήσαν άσμένως.

Είς τῶν τριῶν άνδρῶν έπληρώσῃς στόμα του πρῶς τό κλειθρον τής θύρας πῶ θου ήνεώγη ή ύβρα. Οι τρεις άνδρες είσεν εις την οίκίαν, άνήλθον την στενήν και άπέκλινον κλίμακα και εύρέθησαν μετ' άλλων εις τῶνα του γέροντος.

Εφαινετο ότι ο Καλαμώδιος περιμετῶς, και πολλο-λυποῦμαι τό δυστυχῆ πλοία, τό νυκτερινῆν έπισκεψιν, διότι ήτο έτι ένταῦθα καταχινόμενος εις την εισπραξιν του φέρου τῶν πινῶν του εν στάσις ταπεινῆ. Πρό μῆνησιν του Αρχιεπιστάγου, όπου είναι εν έλη ύρας οᾶς περιμένο και δέν δύνανται να ήται άσφαλαία. — Ταυτα ήκούσαμεν άρχήμενοι τοιαύτην θραούτητα.

— Κόριε, άπήνησεν εις τῶν άνδρῶν συριμῶν έκθαλῶν ή νύξ είναι σκοτεινή

— Αναντήρητον, ειπεν ο Καλαμώδιος σοθραῶς: τίς μάς έπρόδωσεν, άγνώσθ, άλλα ούδαμία ύπάρχει άμφιβολία ότι ένταῦθεν παρακολουθούται όλα μας τά θήματα, έλαι μας αι κινήσεις. Διά τῶν λόγων τούτων έπείγει να έγκαταλείψω τό ταχύτερον την οίκίαν μου εν τῆ πόλει. — Ένωσις, Ανόρεα, ότι έπί του πλοίου έχω τῆς χειράς μου έλευθέρως. — Πλήν, τέκνα μου, ειπεν ο γέρων διακόπτων εαυτόν. ο καιρός παρήγγετα; ής πληρώσαμεν τούς ούκλους μας, όπως άμα χαράτῃ εύρεθώμεν επί τῶν πλοίων.

Παρακολουθόμενος υπό τῶν τριῶν άνδρῶν εισήλθεν ο Καλαμώδιος, την μικράν λυχνίαν εν χειρῆ κρατῶν, εις τό σκοτεινόν δωμάτιον και έπληρώσας τούς ούκλους δια τῶν εν αυτῆ συσσωρευμένων χρυσῶν και άργυρῶν νομισμάτων και πολυτίμων λίθων. 'Αφ' οᾶ δὲ ο γέρων έπίσθη ότι και τό τελευταίον νόμισμα έγένετο άφαντασ, διάταξε να έθωσει τούς ούκλους και έκαίσας πάλιν την θύραν του μικροῦ ταμείου του. Μεταξῶς εις τόν παρακείμενον κοίτῶνα ο Καλαμώδιος έλασε τό άνηρητημένο ξίφος, τό έβασεν έντός θερματικῆς ήτήρας και έαρυφεν αυτό υπό τῶν πλατῶν χιτῶνά του. εἰτα ήνοιξεν άθορύθως την θύραν και διάταξε τούς έπαυθῶς του να τόν άκολουθήσωσιν. έθεωσε την μικράν λυχνίαν, εύρε ψηλαφῆτά την θύραν και κατήλθε την κλιμακα.

Οι ούοο παδοι του Ανόρεου έφερον τούς θραεις ούκλους. Μετ' άλλον ο τέσσαρες άνδρες εύρίσκοντο εν τῆ δόη και έλαθον κατασευασμένους την προς την παραλίαν διεύθυνσιν. Την δὲ οίκίαν τῶν γέροντος άργυραμοιβῶ εκάλυψε πάλιν ή συνήθη σιγή και ήρεμία, και οὔδαίς ήδύνατο να ύποθέσῃ, ότι ο ίδιουτήτης αυτῆς έγκατέλειπε αυτήν, ίσως δια παντός.

Παρά την άκτιν έκείτο μεγάλη λέμβος, εις ήν έπήρησεν ο Καλαμώδιος και εν ή έτοποθέτησε τῶς θερματινους ούκλους. Οι τρεις παδοι του έπεβιάσθησαν μετ' αυτόν, και ο μὲν Ανόρεας έκάθησεν εις την πρόωρον, οί δὲ άλλοι οᾶ έλαθον εις χειράς τῆς κίπας. Ταχέα διάσχικεν ή λέμβος την λειαν τής θαλάσσης έπιφάνειαν. 'Ο Καλαμώδιος έκέθητο παρά τό ηηάλιον και άνέπνευε μετά ήδονῆς την δροσεράν τής θαλάσσης αύραν.

Έγκαταλείψας τῆς στενάς δόδους τής πολυάνθρωπου πλοῖου ο γέρων Καλαμώδιος μεταμορφῶθη, ή φωνή αυτου έγένετο ήχηρά και μαρῶν, τό όμμα του, τό άσταθές και ύποπτον, άπέκτησε την σταθερότητα τής άποφάσεως. Ηδη ο Καλαμώδιος ήτο πάλιν ο αρχαίος πειρατής, ο γνωστός διά την τόλην του. καθήμενος επί τής πρῶμης του πλοίου του και κρατῶν τό ηηάλιον εις τῆς χειράς, στρέφωσ δὲ τό βλέμμα του προς ανατολάς, ύπου ήδη έσεύθειον αι πρῶται άκτινες τής άναγνωσμένης ήμέρας, ένεφανίζετο ως ο άτρόφιμος έκείνης κωδερήτης, περι οᾶ ο κόσμος ώμίλει.

Και ή λέμβος έπλεεν επί τής θαλάσσης έλαφρά και ταχέα ως πτηνῶν.

Επί μίαν έλην ώραν διήρκεσεν ο πλοῦς. 'Ο Καλαμώδιος δέν έλαγε λέγειν από καιροῦ δὲ εις καιρόν τό ζωήριον αυτου βλέμμα ετήταξε τόν όρίοντα, όπου οὔδέν έφαινετο τό δυνάμενον να διεγείρη ύποψίαν.

Αίφνης έφάνησαν μακρόθεν πλοία τινα, τά όποια έφαινοντο ήσυχως ήγυροδοημένα. 'Ο γέρων πρῶτως εἶ εἶδε και δεικνῶνσιν αυτά δια του δακτύλου ειπε προς τόν Ανόρεαν.

— Ανόρεα, τά πλοία μας!

— Εύρίσκονται άκριθῶς εν ή τῆ άφήραμεν θέσει.

— Εἰδοποιήσαν αυτούς την άφειν ήμῶν, διέταξεν ο Καλαμώδιος.

'Ο Ανόρεας ύφωσεν ήγήλην κάλαμον, έφ' οᾶ ήτο προσηρητημένη μέλινα σημαία. Μετά τινας στιγμῆς σημαία του αυτου χρώματος έκμαίχων από τῶν ιστῶν τῶν πλοίων. Οι περιμένοντες άναγνώρισαν τούς προσερχομένους και αι σημαία καταβιάσθησαν πάλιν.

Εν δλη τῆ μεγαλοπρεπή του οφύτου έπισθεν του άκαστράπτοντος θόλου του ναοῦ τής Αγίας Σοφίας ο ήλιος, ότε ή λέμβος έφθασε πλησίον τῶν πλοίων. 'Ο γέρων κωδερῆτης ήγήθη και μετά νεανικῆς ούκαμφίας και ταχύτητος έπήθησεν επί του καταστρώματος του μεγαλειότερου τῶν πλοίων. 'Αφ' οᾶ δὲ έλοι ού ούκλους έπεβιάσθησαν και έτοποθετήθησαν άσφαλῶς εν τῆ μικρῆ τοῦ πλοίου κοιτανίκου, άφίρσαν ο Καλαμώδιος από τής κεφαλῆς του τό μέλινα κάλαμα, και ή λευκή του κόρη έσείετο έλευθέρω υπό τής πρωινῆς αύρας: εἰτα δὲ ύφῶν τό έξος του γυμῶν εις τῶν άέρα, ειπε μετά σφηνῆς ήχηρῆς.

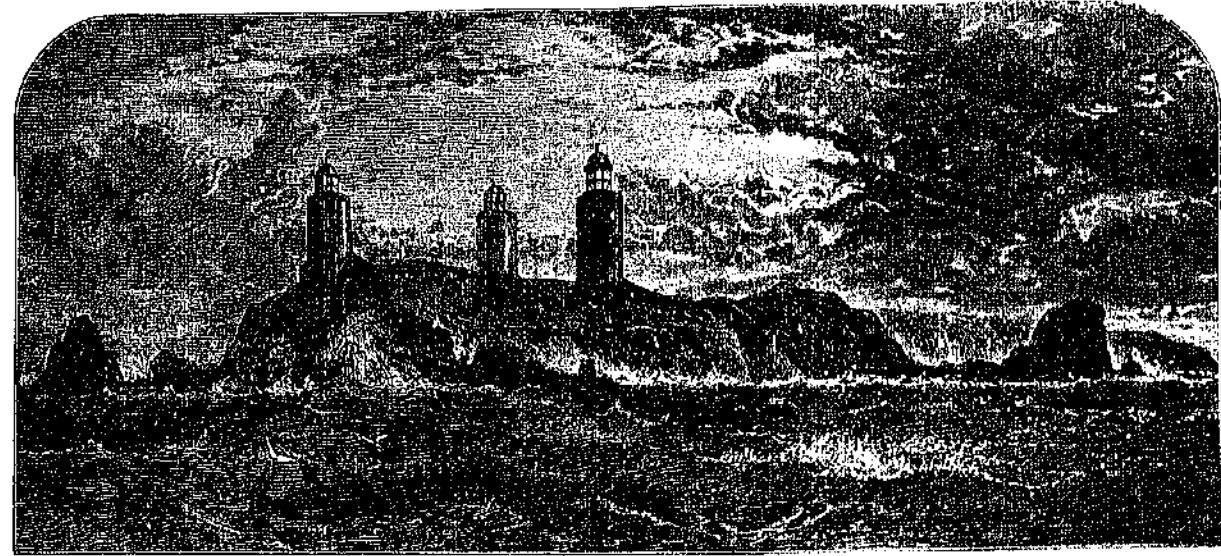
— Ας προσέλθωσι τώρα, αν έχωσι τά θάρρος προς τούτο! 'Ο Καρούρης δέν τούς φοβεῖται. ο Καρούρης είναι τώρα έλευθέρων εν τῆ στοιχείω αυτου! Στείτε τά πλοία σου, Αλέξιο! ώπλισε τούς μισθοφόρους σου. ο Καρούρης είναι έτοιμος να τούς ύποδοχῆ, και ή ύποδοχῆ θα τιμήσῃ και πάλιν τό όμμα του Καρούρη. — Τέκνα μου, προσέθηκε στραφόμενος προς τούς ναύτας του. ο αρχιεπίς οᾶς κωδερῆτης είναι πάλιν εν μέσφ ήμῶν. ο αρχηγός οᾶς εύρίσκειται ένταῦθα. ή πόλις τῆ έιχε κατατῆ άφορητος ως φυλακή, έπέθει τόν ελεύθερον, τόν άναέτηρτον θιον εν τῆ άνοικτῆ θαλάσση. — 'Ο Καλαμώδιος έξηρησίθη. ο Καρούρης εύρίσκειται παρ' ήμῶν όπως μετ' ήμῶν άγωνισθῆ, όπως μετ' ήμῶν νείος άρέψει στεφάνους νίκης. Παρ' ήμῶν έλιαν άπαιτώ τυφλῆν ύκαοήν. άρκούναται μετ' ήμῶν και καλάς γνώσασετα, ότι καθῶς άναμείβῃ την τόλην και την άνδριαν, οὔτα τιμαρῶ την παρακοήν και την άπειθειαν. Θ' άκολουθήσετε τό παράδειγμα μου. εν τῆ κινῶνῃ ή μ' έδωτα πάντως εν τῆ πρώτῃ γραμμῆ.

Παρατεταμένη και θρονιώδης ζητωκραυγή ήτο ή άπάντησις τῶν ναυτῶν εις τούς λόγους του γέροντος αρχηγου. οι πλοιοι έπέτῶν εις τῶν άέρα, τά όπλα έσειοντα, και ο Καρούρης, όρθος εν μέσφ τῶν πιστῶν όπαίων του, έφαινετο ως ύπερήφανος στρατηλάτης εν μέσφ τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν του.

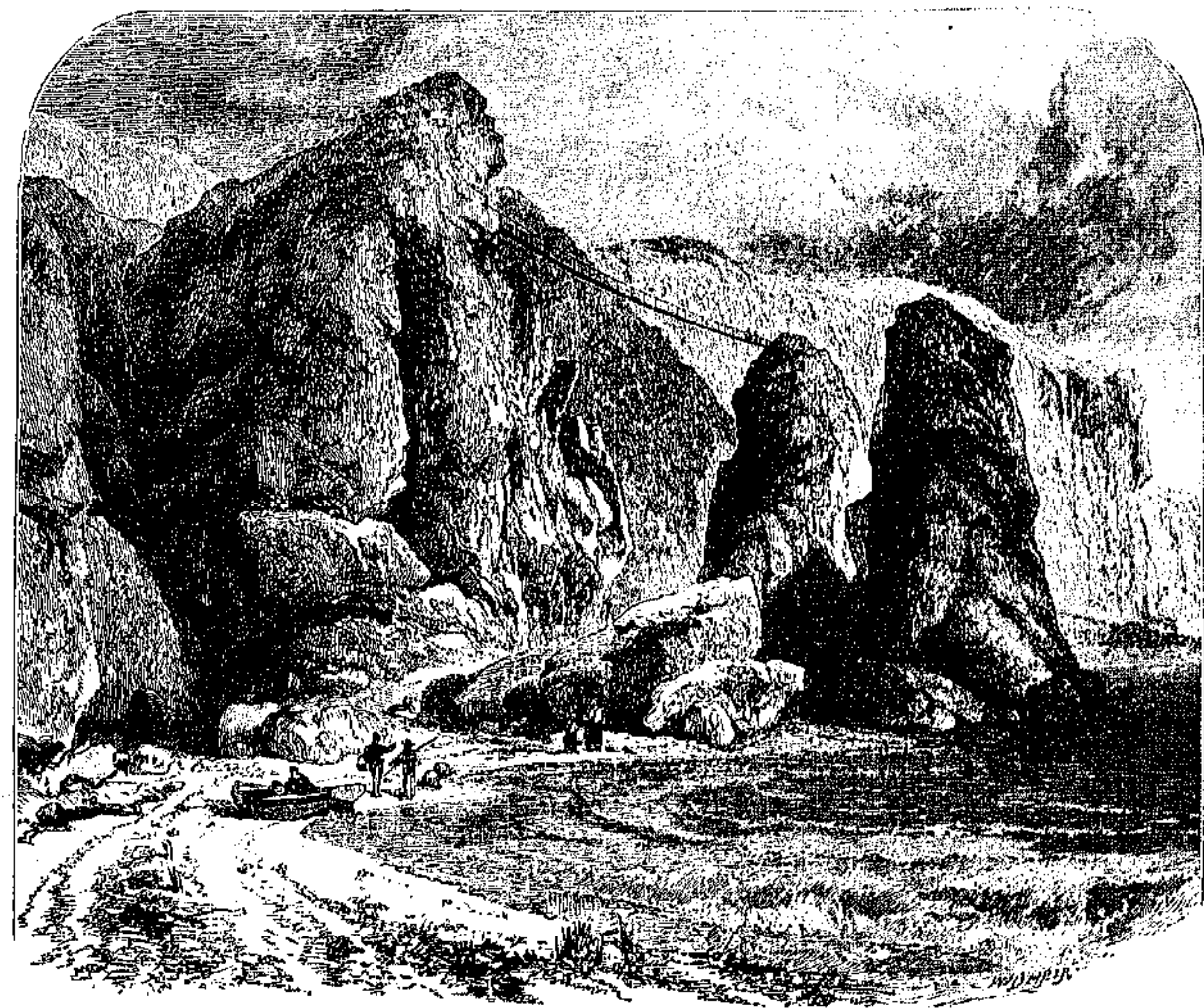
Εάν ο αυτοκράτωρ Αλέξιος; έδλεπεν αυτόν κατ' έκείνην την στιγμήν, οὔδέποτε θα ήδύνατο να πιστεύσῃ, ότι ο γέρων και καταβέβημένος έκείνος τοκογλόφος, όστις μόνον πλησίον τῶν θησαυρῶν του έζη και άνέπνευε και θν πρό ελλίγων έτι ήμερῶν εἶχεν άπισκαφθῆ εν τῆ πνιχρᾷ αυτου οίκιᾳ, ήτο ο έπιφροδός Καρούρης, ο πειρατής, τό φόβητρον τῶν παραλίων πόλεων.

Πρῶς τό θύριον μέρος τής Προποντιδος! διέταξεν ο Καρούρης, παραδίδων τό ηηάλιον εις τόν πιστόν αυτου Ανόρεαν. Όσο είναι ήμέρα, δέον να εύρισκώμεθα μακράν τής πόλεως. — Ανόρεα, προσέθηκεν, έγὼ άποφύγομαι εις τόν κοιτῶνά μου και κατά την άποοσίαν μου οὔ έχαις την διοικήσιν τῶν πλοίων, ως πάντως. Έάν συμβῆ τό ελάχιστον, άπαιτώ να μοι άναγειώη τούτο άμείως. πρό πάντων πρέπει άκριθῶς να έξετάσῃς πᾶν πλοῖον, τό όποῖον ήθελε φανῆ.

Αφ' οᾶ δια τῆς τεταμένης χειρῶς του έδειξε την διεύθυνσιν, ήν ώρεσον ν' άκολουθώμοσι τά πλοία, κατήλθεν ο Καρούρης την μικράν κλιμακα, ήτις έφερε προς τόν κοιτανίκον του. Τά τέσσαρα πλοία, τά μετά τής ναυαρχιδος άποταλοῦντα τῶν στόλων του έπιφύθου Γενουήσιου, έλαθον την ύποδειχθεισαν αυτοίς διεύθυνσιν και

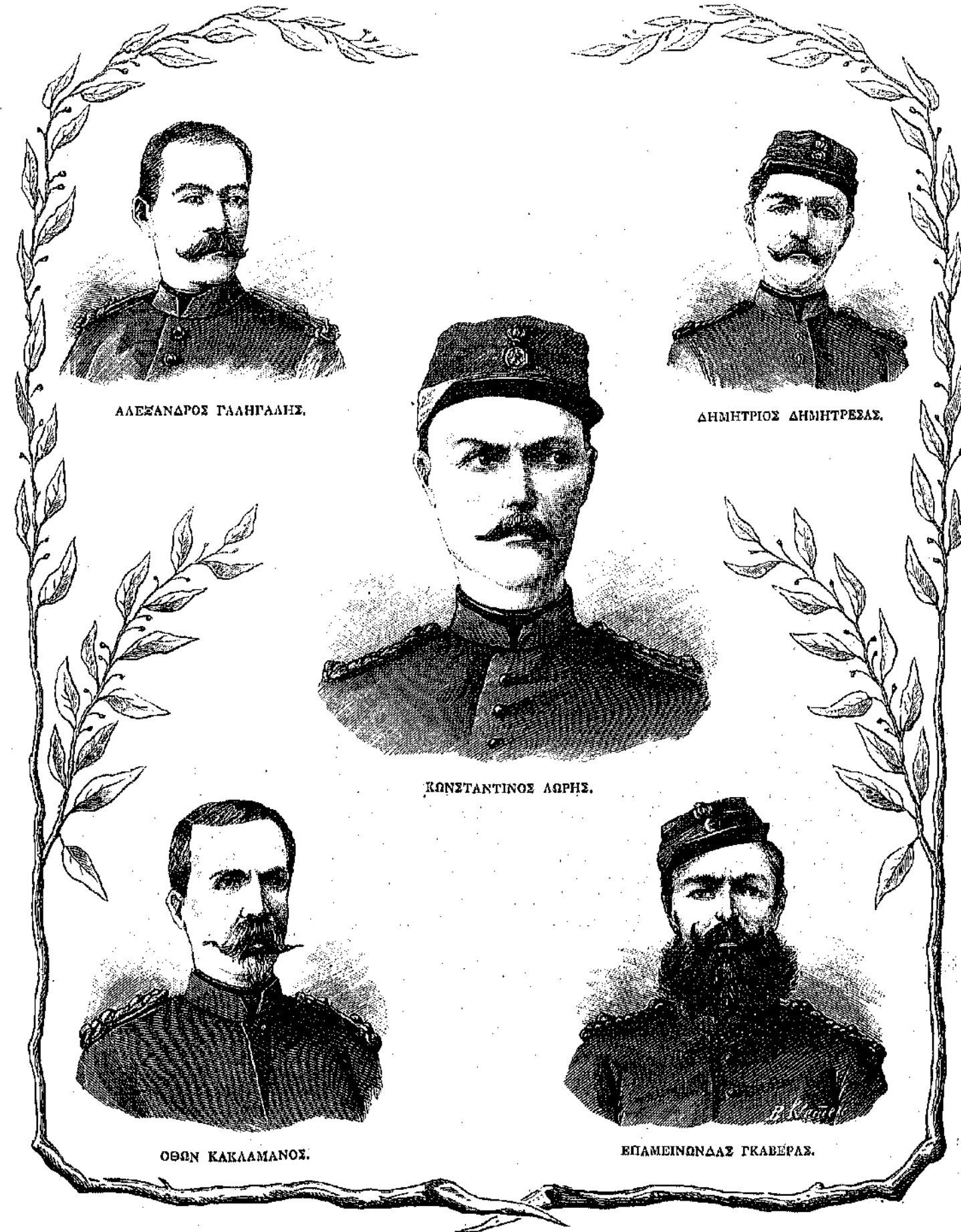


ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟΝ.



Η ΝΗΣΟΣ ΙΕΡΣΕΥ.

ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΤΟΥ ΠΟΡΘΟΜΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ.



ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΓΑΛΗΓΑΛΗΣ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΕΑΣ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΡΗΣ.

ΘΩΝ ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΣ.

ΕΠΑΜΕΙΝΟΝΔΑΣ ΓΚΑΒΕΡΑΣ.

ΟΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΥΝΟΡΟΙΣ ΠΕΣΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

ἀποδομένη ἀπὸ θεοδητικῆ ἀνέμου ἐπέσω πρὸς βορρᾶν.

Τὸ πρῶτον μέλημα τοῦ Καροῦργου, ἅμα εὐρα- θέντος μόνου, ἦτο νὰ μίση θλίμμα ἐπὶ τῶν κατὰ ἀσπρὰν τοποθετηθέντων δερματινῶν ἀσκάων· ἦνοιε μικρὰν ὄψιν ἐν τῇ κοιτανίῳ καὶ ἐκεῖ εἰς εἶδος μικρῶν κινωτῶν ἔθεσε τοὺς ἀσκάους ἀκριβοῦς μετρῶν αὐτοῦ.

— Καὶ τώρα, ἀνεκράθη ὁ γέρον, τώρα ἄς ἐξαφανισθῆ διὰ παντός καὶ τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀρ- γουραίου Καλαμοῦλου.

Κατέρριψε τὸν μακρὸν, μέλανα χιτῶνά του, καὶ ἔστη ἐν στολῇ πολεμιστοῦ· εἰς τὴν ζώνην του ἔθεσε δύο ἐγγυερῖδια, ὧν αἱ λαβαὶ ἦσαν κεκοιμημένα, διὰ πολυτίμων λίθων, ἐξώσθη δὲ καὶ τὴν πλοσυρὰ σάτιον, ἣν ἔλαβε μὲθ' ἑαυ- τοῦ ἀπὸ τοῦ κοιτανῆος του ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐν πληρῇ πανοπλίᾳ καὶ ὀρθῶς οὐδὲν εἶχε κώρα κοινὴν πρὸς τὸν κεκουρτωμένον χρηματιστήν, ὅστις ἐβραίνετο κώπταν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτών.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

ΘΕΟΙΚΗ ΠΑΡΑΙΝΗΣΙΣ.

Συστήσαντες ἀπὸ μικροῦ χρόνου τοὺς ἀγα- θαίς καὶ εὐσεβῶσι ἡμῶν ἀναγνώσταις τὴν με- λέτην τοῦ ἱεροῦ Ἐδωγγελλίου εἴπομεν ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ ἱεροῦ τούτου βιβλίου εἶνε λό- γος Θεοῦ, καὶ οἱ μελετῶντες τοῦτο ἀξιολογοῦνται τῆς οὐρανίου ἐκείνης χάριτος τοῦ συνδιαλεγόμεθα μετὰ τοῦ Θεοῦ. Ἦδὴ δὲ οἱ κηρύτταντες τὴν ἀλήθειαν τοῦ Ἐδωγγελλίου καὶ τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ στή- ριζαντες διὰ τῆς τοῦ αἵματος αὐτῶν ἐγκατελει- πον ἡμῖν ἐν συγγραφαῖς τὴν διδασκαλίαν αὐ- τῶν. Εἰς δὲ τῶν συγγραμμάτων τούτων εὐα- γελικῆς διδασκαλίας εἶνε καὶ ὁ ἀπόστολος Ἰα- κώβος ὁ τῶν Ἱερουσαλῶμων πρῶτος ἱεράρχης τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὃς τὴν συγγραφὴν ἢ θεολογία ἀποκαλεῖ καθολικὴν Ἐπιστολήν.

Συμβουλοῦμεν δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἡμῶν ἀνα- γνώσταις τὴν μελέτην αὐτῆς, ἐπειδὴ οἱ μελετῶν- τες τὴν ἐπιστολήν ταύτην τοῦ ἀποστόλου Ἰα- κώβου ἐνδρακίουν τὸν ἀκριβῆ καὶ ἀληθῆ χαρα- κτῆρα τοῦ τελείου χριστιανοῦ. Ὡς ἡ μελέτη αὐτῆς διδάσκει ἡμᾶς συντόμως, τί εἶνε θρη- σκεία, τί εἶνε πίστις, τί εἶνε ὑπομονή, τί εἶνε ἔργος χριστιανικός, τί εἶνε ταπεινότης, τί εἶνε ἀληθὲς σοφὸς καὶ ἐπιστήμιον, καὶ ἐν γένει δι- δασκόμεθα τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀγαθὸν ἕθος τοῦ χρι- στιανοῦ τοῦ ἀξιόστου εὐαγγελικῶς κατὰ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον τὰ διδάξει. Δυνάμεθα δὲ εἰπεῖν, ὅτι ὁ μελετῶν τὴν καθολικὴν ταύτην ἐπιστολήν τοῦ Ἰακώβου δύναται νὰ κατοπτρίσῃ τὸν ἑωσθὲν ἄνθρωπον καὶ ὁραθῆ ἀκόπως ὡς τυγχάνει.

Δὲν προτιθέμεθα δὲ ἐν τῇ παρούσῃ ἡθικῇ ἡμῶν παραίνεσι νὰ ἀναπτύξωμεν τὰ τῆς ἐπι- στολῆς τοῦ Ἰακώβου οὐτε δογματικῶς οὐτε ἐπι- στημονικῶς, ὡς στερομένοι τοῦ πρὸς τοῦτο χρόνου, καὶ μάλιστα ἀφοῦ τὸ περιεχόμενον τῶν χωρίων εἰς τὰ ὅποια θὰ παραπέμψωμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώσταις τυγχάνουσι καταληπτὰ, καὶ ἐν γένει τὸ διόν τῆς ἐπιστολῆς εἶνε ἀπλοῦν, καὶ μὴν διδασκτικὸν μὴ δεινῶν τέχ- νης ἐπιστημονικῆς πρὸς τὸ κατανοεῖν τὰ ἐν αὐτῇ. Διὸ οἱ συγγραφεῖς ὁμολεῖ καθολικῶς καὶ διδάσκει ἡμᾶς διὰ σοφῶν παραδειγμάτων ὁρμημένους ἐκ τῶν ὅτιον ἀγαθῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἡμεῖς κατὰ καθῆκον διδομεν ἀγαθὴν μόνον τὴν συμβουλὴν πρὸς μελέτην τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς. Ὁ ἀναγνώσκων δὲ ταύτην ἐδρίσκει τὸν ἀκριβῆ τύπον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας· οὕτως ὀρίζε-

ὁ ἀπόστολος ταύτην, “θρησκεία καθαρὰ καὶ ἁμίαντος παρὰ τῆν θεῶν καὶ πατρὶ οὗτῃ ἐστίν, ἐπισκεπτεσθαι ὀρθάνους καὶ χήρας ἐν τῇ ὀλιίῳι.” (Καθολικὴ ἐπιστολὴ Ἰακώβου κεφ. Α' στ. 27.) Ὅθεν δὲ ἐκδηλώσας ὁ Ἀπόστολος τὸν ὀριμὸν τῆς θρησκείας λίαν εὐαγγελικῶς ἐφαρμακτίσεν ὡς Ἀδὸς ὁ θεάνθρωπος ὁ κύριος ἡμῶν Ἰ. Χρι- στοῦς ἐδίδασκε “ἐπεισεῖσα γὰρ καὶ ἐδωκάτε μοι “φραγεῖν, ἐδίδθησα καὶ ἐποτισάτε με, ἔνοιος ἦμεν “καὶ συναγαγέτε μοι, γυμνοὶ καὶ περιεβύλατε με, ἠδεδήθησα καὶ ἐπισκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμεν “καὶ ἤλθετε πρὸς με.”

Ἐκ τῶν εἰρημένων λοιπὸν ἄριστα κατανο- οῦμεν τί εἶνε ἡ ἀληθὲς θρησκεία τοῦ Χριστι- ἀνοῦ, μὴ συνιστάμενη αὐτῇ ἐκ ψευδῶν ὑποσχέ- σων ἀλλ' ἐξ ἀγαθῶν ἔργων. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ δὲ ταύτῃ τοῦ Ἰακώβου μονήναι ὁ ἀληθὲς χρι- στιανός, τί εἶνε πίστις· οὕτως ἀποφαινεται καὶ περὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ὁ Ἀπόστολος. “Τί “τὸ ὄφελος, ἀδελφοί, ἐὰν πιστὴν λέγη τις ἔχειν, “ἔργα δὲ μὴ ἔχη; καὶ δύναται ἡ πίστις σώσαι “αὐτόν.” (Κεφ. Β' στίχ. 14—15.) Σχεδὸν δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ δευτέρου κεφαλαίου τῆς ἐπιστολῆς ἀπὸ στίχων 14 μέχρι 20 ἄρι- στα διδάσκει ἡμᾶς τί εἶνε ἡ ἀληθὲς πίστις τοῦ Ἐδωγγελλίου. Διὸ ἐν αὐτῇ μελετῶντες ἐδρακόμεθα ὅτι ἡ πίστις στήριζεται ἐπὶ ἀγα- θῶν ἔργων, ἣν χαρακτηρίζει ἐν τέλει τοῦ κε- φαλαίου ὁ Ἀπόστολος οὕτως εἰπὼν. “Ὅσοι γὰρ “τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκροὶ ἐσίν, οὕτω “καὶ ἡ πίστις χωρὶς ἔργων ἐκρινε νεκρὰ ἐστίν.” (Κεφ. Β' στίχ. 26.) Ἐν τῇ Ἐπιστολῇ ταύτῃ διδάσκειται ὁ ἀληθὲς χριστιανὸς τί εἶνε ὑπο- μόνη, ἣν χαρακτηρίζει ὁ Ἀπόστολος Ἰακώβος ὡς τὸ δοκίμιον πάσης ἀρετῆς. Διὸ ἐν ταύτῃ συμπεριλαμβάνεται ὁ χαρακτῆρ καὶ ὁ τύπος ἀποδεικνύων τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν, ὡς μελε- τῶμεν “πάσαν χαρὰν ἠγάπησθε, ἀδελφοί μου, “ὅταν παρρησιασθε περὶ πιστῆς ποικίλους, γίνου- “ακοντες ἐν τῷ δοκίμιον ἡμῶν τῆς πίστεως “κατεργάζεται ὑπομονὴν· ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον “τέλειον ἔχεται, ἵνα ἦτε τέλει καὶ ὀκλήλη- “ροι, ἐν μηδενὶ λευκοίμεθαί.” (Κεφ. Α' στίχ. 2—8.) Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ ἀναγνωσκόμε- νον ὅτι τὰ πᾶσι ὑπομονῆς. “Ἐπίδογμα “λάβετε τῆς κυκοπαθείας, ἀδελφοί μου, καὶ τῆς “μακροθυμίας, τὰς προφῆτας οἱ ἐλάλησαν τὴν “ὀνόματι Κυρίου. Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπο- “μένοντας τὴν ὑπομονὴν ἰδοὺ ἠκούσατε, καὶ τὸ “τέλος Κυρίου εἶδατε, ὅτι πολυεύσπλαγγτος ἐστὶν “ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἐτήρησεν.” (Κεφ. Ε' στίχ. 10—12.)

Τῇ ἀληθείᾳ ὁ τῆς ὑπομονῆς χαρακτῆρ πα- ριστηοῖ τὸ δοκίμιον τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ, διὸ ἐν τῇ ὑπομονῇ χαρακτηρίζεται ὁπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου ἡ ταπεινότης. “Καυχώσθη “δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ βυθῷ αὐτοῦ.” (Κεφ. Α' στίχ. 9.) Ἐν τῇ ὑπομονῇ χαρακτη- ρίζεται ὁ ἀληθὲς πιστός. “Ἄπειτος δὲ ἐν τῇ “πίστει μὴδὲν διακρινόμενος.” (Κεφ. Α' στ. 6.) Ἐν τῇ ὑπομονῇ χαρακτηρίζεται ὁ δόκιμος τῆς οὐρανίου δόξης. “Μακάριος ἄνθρω ὃς ὑπομένει “παρρησιῶν· ὅτι δόκιμος γινόμενος λήθηται τὸν “στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγέλατο ὁ Κύριος “τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.” (Κεφ. Α' στίχ. 12.) Ὡς ὁ Ἀπόστολος Ἰακώβος χαρακτηρίζει τὴν ὑπο- μονὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτοῦ τινὰς τῶν θεολόγων ὀρμηθέντων δὲ ἀποκαλέσασιν αὐτὸν ἀπόστολον τῆς ὑπομονῆς. Τὴν ἐπιστολήν αὐτοῦ μελετῶντες ἐδρί- σκόμεθα τὸν τέλειον τύπον τοῦ ἔργου διὰ τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν, “πρὸ πάντων δὲ, ἀδελφοί μου, “μὴ δυνάστε μήτε τὸν οὐρανόν, μὴτε τὴν γῆν, “μὴτε ἄλλον τινὰ ὄργανον· ἦτοι δὲ ὑμῶν τὸ νὰ “ναὶ καὶ τὸ οὐ οὐ· ἵνα μὴ ὑπὸ κρίσει πάσχη.”

(Κεφ. Δ' στίχ. 12—13.) Ὁ ἀπόστολος Ἰακώ- βος οὕτως ἐκδηλώσας τὸν τύπον τοῦ ἔργου δὲ κρινε τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν, ὅστις ἐρωτῶμεν ἀλλοῦς καὶ ἀτέχνους ὀμολογεῖ τὴν ἀλήθειαν, πᾶς ζῆ ἐν τῇ ἀλήθειᾳ. Τὴν τοῦ Ἰακώβου ἐπιστολὴν μελετῶντες μονήναιμεν, τί εἶνε ἀληθὲς σοφὸς καὶ ἐπιστήμιον· οὕτως ἀπολογηταὶ περὶ τοῦ ἁ- ρτισμαίου τούτου ὁ θεός Ἰακώβος. “Τίς οὐ “φῶς καὶ ἐπιστήμιον ἐν ἡμῖν; δεῖξάτω ἐκ τῆς “καλῆς ἀνατροπῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν προκλήσει “σοφίας.” (Κεφ. Γ' στίχ. 13—14.)

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ διδάσκόμεθα τὸ ἦθος τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἐν πᾶσι πρὸς τὴν λέγειν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπὶ ὃν χαρακτηρίζεται ὁ εὐσεβὴς καὶ τέλειος ἄνθρωπος τοῦ Ἐδωγγε- λίου. “Τί τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὕτως ἐλάλει “ἀνὴρ, θυνάτως χαλιναγωγῆσαι καὶ διόν οὐ “σῶμα.” (Κεφ. Γ' στίχ. 2—3.) Ἐν γένει ἐπὶ τοῦ τρίτου κεφαλαίου μελέτη (ἀπὸ τοῦ στίχ. 3—12) ἄριστα διδάσκει διὰ παραδειγμάτων ἀπόλους τί ἀγαθὸν ἢ κακὸν δύναται ἐκ τῶν ἔ- γων τῆς γλώσσης προέξαι, ὅτι ἡς ὁ ἄνθρωπος ὡς λογικὸν ἂν ἐκδηλῶ τὰς ἐν αὐτῇ κρίσεις ἡρ- θὰς ἢ μὴ τοιαύτας. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ διδάσκόμεθα ὅτι οὐδὲν πρέπει νὰ ἐπιχωροῦμεν ἐν τοῖς ἔργοις ἡμῶν ἄνευ τῆς ἐπιταχίσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. “Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ “καὶ ἐξήσωμεν, καὶ ποιήσωμεν τοῦτο ἡ ἐπιτα- (Κεφ. Δ' στίχ. 15—16.) Διὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ οὐδὲν ἔχει ἄνευ τῆς θεοῦ προνοίας, τὸ εἶναι Θεοῦ ἔργον, τὸ ἀνατέλει τὸν Ἰλιον ἐκ θεῶ τὸ ὀρέξαι καὶ ἐν γένει τὰ πάντα ἐργαζομεθα ἐκ Θεοῦ, διὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ εἶνε ὡς ἄνθρωπος “πῶς γὰρ ἡ ζωὴ ἡμῶν; ἄρτι; γὰρ ἐπὶ “ἢ πρὸς ἄλλων φρονιμένη, ἄπειτα δὲ ὀρεῖται “ἐστὶν.” (Κεφ. Δ' στίχ. 14—15.) Καὶ ἄλλο χωρὶ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἰακώβου μελετῶντες ἐδρακόμεθα τὰ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἕως ἐκτεθειμένα. (Κεφ. Α' στίχ. 11—12.) Ὁ μὲν δὲ χαρακτῆρ τοῦ Ἀποστόλου καταφαινεται τῆς μελέτης τῆς θείας ἐπιστολῆς αὐτοῦ, ἀποδεικνύεται τὸ τέλειον τοῦ εὐαγγελικῶς ἔρ- γου, ἐπὶ οὗ ἄριστα χαρακτηρίζεται ὁ ἐπιστήμι- ον τῆς εὐαγγελικῆς χάριτος. Διὸ καὶ εἰς τὴν ποιητὴν τοῖς πᾶσι εὐρέθῃ πρώτῃ ἢ τοῦ Ἰακώβου Ἰακώβου. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ δὲ αὐτοῦ πᾶσι σαφῶς πῶθεν τὸ τέλειον ἔργον εἰς τὸν τύπον ἄνθρωπον “πᾶσα ὁδὸς ἀγαθῆ καὶ πᾶν ὄνειρος “τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβῆναι ὀπὸ τοῦ “πρὸς τὸν φῶσιν.” (Κεφ. Α' στίχ. 17—18.) Ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ μονήναιμεν ὅτι ὁ ἄρ- θος χριστιανὸς ἐν τῇ χαρῇ, ἐν τῇ λύπῃ αὐτοῦ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἵδον νὰ ἔχη μιστῇ τὸ ἦθος ὀνόματι τοῦ Θεοῦ. “Κοινοῦ “τις ἐν ἡμῖν; προσευχέσθε. Ἐθιμῶμαι τις; φῶ “λέτω· ἀσθενεῖ τις ἐν ἡμῖν; προσκαλεσάσθε αὐτὸν “πρὸς πόρους τῆς ἐκκλησίας.” (Κεφ. Ε' στίχ. 13—15.)

Ταῦτα δὲ εἶνε ἐν συντόμῳ τὸ περιεχόμε- νον τῆς καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώ- βου. Δίκατον δὲ ἐνομιζόμεθα τὴν μελέτην τοῦ ἀγαθοῦ ἡμῶν ἀναγνώσταις νὰ συστήσωμεν, ὅπως οἱ θεολόγοι μὴ μὴναι χριστιανικῶς τὸ καὶ Θεὸν καὶ ἄνθρωπον εἶναι· διὸ ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῇ τὸν Ἰακώβου συντόμως καὶ ἐπαύτως διδάσκει περὶ πολλῶν εὐαγγελικῶν διδασκῶν, καὶ πρὸ στήνους χαρακτηρίζει τὸν ἀληθῆ χριστιανὸν. Ταῦτα καὶ ἡμεῖς σκοποῦντες ἐργάζομεθα τὸ καὶ περὶ τῆς καθολικῆς ταύτης ἐπιστολῆς τοῦ Ἰακώβου. Ἴδὲ δὲ τέλειον θέλομεν μίση ἐπιστολὴν καὶ διαφωτισθῆ εὐαγγελικῶς ἐν ἀπείρῃ ἢ ὀλίγῃ τήσων τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἡμῶς ἀποταλείται ἐξ ἄλλων ὀσλίων.

Ο ΒΟΛΓΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ.

(Μετὰ εἰκόνα, ἔρα σελ. 92.)

Ἡ ποταμὸς Βόλγας εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἤπειρος. Ἀρ. 126. 15/27 Ιουλίου 1886.]

Ἡ μηχανὴ συνίσταται ἐκ πέντε τμημάτων, ἦτοι· α.) ἐκ τοῦ διαμερισματος τῆς ἐργασίας, ἕπει ἐστὶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ δὲν φαίνεται ἐν τῇ εἰκόνα· β.) ἐκ τῆς ἐπιτελοῦσης βάσεως, ἐπιχειμένης τοῦ ἄνω διαμερισματος· γ.) ἐκ τῆς κεντρικῆς καμπούχου, χρησιμεύουσης καὶ ὡς δίοδος διὰ τοὺς ἀργάτας· δ.) ἐκ δύο καμπο- δόχων, ἢ βορβοροτάγων, ἐξ ὧν ἀπορρίπτονται οἱ λίθοι καὶ τὰ γῶματα, καὶ ε.) ἐξ ἐξίστου ἐνοῦ- τος τὸ ἄνω μέρος τῆς κεντρικῆς καμπούχου πρὸς τὰς δύο μικροτέρας καμπούχους.

Καὶ τὸ μὲν διαμερισμὸς τῆς ἐργασίας ἔχει μῆκος 10 μέτρων, πλάτος 8 καὶ ὕψος 2 μ. Ἐν αὐτῇ ἐργάζονται εὐκαρῶς 20—25 ἄνδρες. Ἡ δὲ ἐπιτελοῦσα βᾶσις ἔχει ἐπίσης μῆκος 10 μέτρων, πλάτος 8 καὶ ὕψος 5 μ. Πρὸς αὐτὴν συνδέεται τὸ ἄνω διαμερισμὸς, ἕπει διὰ τῆς πίσεως τοῦ ἀέρος δύναται νὰ ὑψωθῆ ἢ νὰ ταπεινωθῆ κατὰ τὴν ἀνάγκην.

Ἡ κεντρικὴ καμπούχος ἔχει διάμετρον 3 μέτρων καὶ περιλαμβάνει κλίμακα αἰθρῶν ἐπι- κοιτῆθ διὰ τοὺς ἀναρχομένους καὶ καταρχο- μένους ἀργάτας. Τὸ τμήμα τῆς ἐργασίας ἔχει μηχανήματα πρὸς μεταφορὰν τοῦ καθαροῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, πρὸς δὲ καὶ δύο ἐπιχειρήματα κίχης πρὸς ἐξα- γωγὴν τῶν ὀξείων.

Ἡ χηρὴ τῆς ἐν λόγῳ μηχανῆς εἶναι ἀπλου- στή· πεπληρωμένη ἀέρος μεταφέρεται διὰ βυμούκῳ εἰς τὸ μέρος, ἐνθα δέον νὰ ἐκτελε- σθῶσι αἱ ἐργασίαι, ἢ καὶ διὰ κωπῶν. Πρὸς κατέβασον τοῦ διαμερισματος τῶν ἔργων ἀρχαὶ νὰ εἰσάγῃ τις ὕδωρ πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς βάσεως. Τὸ διαμερισμὸς καθίσταται ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν θράγγων ὀριζουμένης καὶ ἐκεῖ οἱ ἀργάται ὀρῶνται τὰς ἀναγκαίας ὁπάς, ἐν αἷς τίθεται ἡ πυρὶς τῆς ἰσομετρίας, δι' ἧς μέ- λους ν' ἀνατικυθῶσι οἱ θράγγι.

Διὰ τῆς μηχανῆς ταύτης ὁ ἐργολάβος τῶν ἔργων κατῴρωσεν νὰ καταστρέφῃ θράγγους ἐν τῇ λιμένι τῆς Βρέστης πρὸς 62½ φράγκα τὸ κυβικὸν μέτρον. Διὰ τῆς ἀμερικανικῆς μεθόδου ἡ δαπάνη δι' ἕκαστον κυβικὸν μέτρον ἀνήλθεν εἰς 80 φράγκα καὶ πλέον. Τοιαῦτα μηχαναὶ εἰρηθῶσιν ἐν Χερσοῦργῳ καὶ ἐν ἄλλοις τῆς Γαλλίας λιμέσι καὶ ἡ πρακτικότης αὐτῶν εἶναι ἀρκεντικῶς ἀποδεικνύμενη.

ΝΕΑ ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟΣ ΥΠΟΘΑΛΑΣΣΙΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

(Μετὰ εἰκόνα, ἔρα σελ. 93.)

Ἡ ἀνατιναξὶς τοῦ μεγάλου ὑποθαλασσοῦ θράγγου ἐν τῇ λιμένι τῆς Νέας Ἰόρκης ἐδωκὲν τὸ ἐνδοκίμιον εἰς τοὺς μηχανι- κούς νὰ μελετήσωσι διαφόρους μεθόδους, αἷτινες ἦσαν καὶ εἶναι ἐν γῆρα εἰς τὰς ὑποθαλασσίους ἐργασίας, ἐργασίας δυσχερεῖς εἰς ἄκρον καὶ πολυδαπάνους. Ἐκ τῶν μεθόδων τούτων μία εἶναι καὶ ἡ διὰ τῆς πρακτικωτάτης μηχανῆς, ἧς τὴν εἰκόνα παραθέτομεν. Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι ἐφευρέσει γαλλικῆ, καὶ ἐτέθη κατὰ πρῶτον εἰς ἀνέργειαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐν τῇ λιμένι τῆς Βρέστης ἐν ἔτει 1862, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθῶσι διάφορα ὑποβρύχια ἔργα, ἰδίως δὲ ν' ἀνατικυθῶσιν ὀγκώδεις θράγγι, παρακλιό- ντες τὸν εἰς τὰ νεώρια τῆς πλοῦς ἐκεῖνης ἀπρόκαυτον ἐσπλον. Ἡ μέθοδος εἶναι ἀπλή, ὡς πᾶς τις δύναται νὰ θεασθῆ καὶ ἐκ τῆς ἐξέτασεως μόνον τῆς εἰκόνας, ἀλλὰ τὸ μηχανήμα ἀπεδείχθη λίαν εὐχρηστον καὶ, ἕπει οὐσιωδέ- στατον, ἀρκεντικῶς οικονομικόν.

ΕΛΙΖΑ ΚΑΙ ΒΙΑΜΕΡ.

Ἐκ τῶν τοῦ Τορβαί. Μετάφρασις Θ. Δ. Πισουρίκα.

Ἐλίζα Μέγερ ἐγεννήθη εἰς Ζυρίχην ἐνθα διήλθε τὰ πρῶτα τῆς ἡλικίας ἐτη· ὁ πατήρ της, ἀνὴρ ἀξιολόγος καὶ πλῆ- ρης ἱστορικῶν ἀισθημάτων εἶχεν ἰδιάζουσας ἀτορίην πρὸς τὸ τέκνον τοῦτο, προθυμοποιούμενος νὰ καλλιεργῆσθαι τὰ ἐν αὐτῇ λαμπρὰ ἐνάστικα, καταθέλλοντα τὴν πατρικὴν καρδίαν του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι μετὰ τῶν λοιπῶν φιλοστροφῶν τῶσαν ἐπέστρεψε μελίζονα προσοχὴν ἵνα προφῶρος ἀναπτύχῃ εἰς ὄχιον βαθμὸν τὴν εὐαισθησίαν τῆς κόρης καὶ νὰ ἐπιουλλῆ κατόπι ἀνταξίου καρπούς. Εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ὁ ἄρχιεπὶς νεότης παρήγαγε μὲ πάλυνα καὶ γέλωτας, ἡ Ἐλίζα

ἐγνώριζε πλῆθον αἰσθημάτων ἰσχυρῶν ἢ λαπτῶν καὶ ἡ ἀνύσχυρος ψυχὴ της ἀνευρίσκει ἐκτοτε ἡρωισμόν τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐφροσύνης, τῆς πί- στεως. Ὅτω βταν μετ' ἄλλγα ἐτη ὁ θεάτονος ἐστέρησεν αὐτὴν τῶν πατρικῶν ὑπομιῶν ἡ λύπη κατέβαλε ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἐπάθετὸν παιδίον ὥστε ὀλίγου διεῖν ν' ἀνακουθῆσθαι τὸν πατέρα. Ἦτο τότε δεκαετής· ἔχω εἰς χεῖρας τὴν εἰκόνα της κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην· τὸ πρόσωπον της εἶναι μεστὸν χάριτος καὶ διανεγείας ἀλλ' ἅμα τις θα- υτέρον παρατηρήσῃ τὴν ἐκφρασίαν τῶν φθάλι- μῶν, τὸ μαλαγγολικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μελοειαμῶν, τὸ ἀλλόφρον καὶ πένθιμον ἕπει ἐπέστρεψε τὸ ἀγρὸν μέτωπὸν της, ἀναγνωρίζει ἀμέσως, ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀκρίτως ὑπερέβη τὴν ἡλικίαν καὶ ἡ καρδία του διὰ ἀλοαυθῆ ταχέως ἰσχυρὰ πάθη.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἡ θεία μου θέλουσα νὰ ἦεν πλησίον τῆς οικογενείας μου ἦλθε νὰ ἐγκατασταθῆ ἐνταῦθα. Ἐδῶ ἐγνώρισε τὴν μητέρα μου καὶ ἐνομιζομαι ὅτι ἀνεμνήσκατο αὐτῆς μετὰ σεοργῆς καὶ ἐκτιμῆσεως. Παρεδα- δομένη εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν δύο τέκνων της ἐπαμύνατο νὰ μετρίσῃ τὰς φιλοφροσύνας τῆς κόρης καὶ νὰ παροτρύνῃ τὸν ζῆλον τοῦ ἄρρενος, νεωτέρου τῆς Ἐλίξης. Νεανίαι τις παρθεὶς μαθήματα εἰς τὸ ἄρρον. Πταχός, ἀλλ' ἐπαύ- δετος καὶ νοήμων εἰσέχθη ἐν τῇ οικογενείᾳ τῆς θείας· κατὰ σύστασιν προστάτου, δι' ἀπείκτης διὰ τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν προτερημάτων του. Ἦτο ὁ Βιάμερ.

Ἡ Ἐλίζα παρίστατο συχνὰ εἰς τὰς παρα- δόσεις. Ἦκουσε μὲ ἀπληστον οὐς τὴν διδασκα- λίαν, μάλλον χροῖσμον καὶ ἐνδιαφέρονσαν τὸ πνεῦμα της ἢ αἱ μάταιαι γνώσεις, ἃς ἐλάβομεν παρὰ παιδαγωγῶν τοῦ σοφοῦ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἐνδιαφέρον της ἐπέστρεθη ἐπὶ τοῦ δι- δασκάλου. Τὸν ἠρώτα καὶ ἠρώσκατο νὰ τὸν ἀκούῃ, ἐνῶ ὁ νεανίας ἀνομιζων πρὸς τὴν νοη- μουσὴν καὶ χάριτα τῆς εὐπαθοῦς μαθητῆρας ἦκουεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἰσχυρῶν καὶ γλυκαῖαν φωνῆν, ἣν δὲν ἐτόλμα εἶναι νὰ ἐφομολογήσῃ αὐτῇ. Ἀναμφόβως ἡ θεία μου ἐκτοτε κατεῖδε τὸ γεννόμενον αἰσθημα· ἀλλὰ τρυφερὰ μητῆρ καὶ γυνὴ ἄνευ προλήψεων διέβλεπεν ἐν τῇ ἀγνῷ νεανίᾳ, ἐκεῖνον, ὅστις προφύρισται νὰ συγ- κεντρώσῃ ὅλην τὴν σεοργὴν τῆς θυγατρὸς καὶ νὰ ἐξαφαλλίσῃ τὴν εὐτυχίαν της.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο τότε δεκά τεσσάρων ἐτών, ὁ Βιάμερ δεκαεταετής. Ἦδῃ ἠγαπήσαντο μετ' ἀλλήλων ἐκεῖνον, ὃς ἡ ἀγνότης μόνη σοικνε· δὲ ἐπιστολῆς δὲ τῆς θείας μου πρὸς τὸν Βιάμερ συμπεραίνω ὅτι ἐν τῇ ἀφελείᾳ τῶν οἱ δύο ἔδωκοντες δὲν ἐδίστασαν ἐπὶ πολὺ νὰ ἐκμυστηρευθῶσι τὰς καρδίας των ὑποσχέσθοντες ἀλλήλοισ αἰωνίαν πίστιν. Ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολῇ ἡ θεία μου κατανοήσασα ἐκ τῶν θερμῶν ἐφομολογήσεων τῆς θυγατρὸς της προσέφερε τ

‘Ο Βίδημρ έλαυνόμενος υπό τής έλπίδος ταύτης παρεδόθη άνενότως εις την έργασίαν· ή φιλοδοξία άνεχομένη υπό των πτερότων του έρωτος άνεργίσιζον τον ζήλον του προς τας μελέτας και ήδη μεταδύ τον συνηλικιωτών έθεωρείτο ότι θα έχη πρό αυτού μέλλον λαμπρόν. Έκτός του θέρους, ήπερ ήγνεται εξ έαυτού, ή Έλίσα προσέθηκε τή Βίδημρ και την καρδίαν της ικανήν να πάλλη προς πάν β,τι μέγα, εύγενές και ένθουσιώδες· τό αίσθημα τής κόρης συνήλθεν έν αυτώ όπως μεγαλονόη επί μάλλον· ή αυτή πάλιν έμετρίαζε την φλόγα, ήν είχεν έμβάλλει τή Βίδημρ και άνεχάιτιζε τας πτήσεις του έραστού της. Έκ τής ύψηλης ταύτης συγκροτώσεως αι ψυχαι των δύο άξιων άλλήλους νέων συνανείγγυοντο ήμοϋ, ήγούοντο δι’ όλα και

“λείπεις; Αποβάλατε τους φόβους τούτους, αγαπητή μητερ, άναίτους δι’ έρωτα ούτωσιν “ύψηλόν και οδράνιον, έν ή άνισογυρος πνοή των “άνέμων του κόσμου άναεργίσιζει χωρίς να τον “οδύνη!”

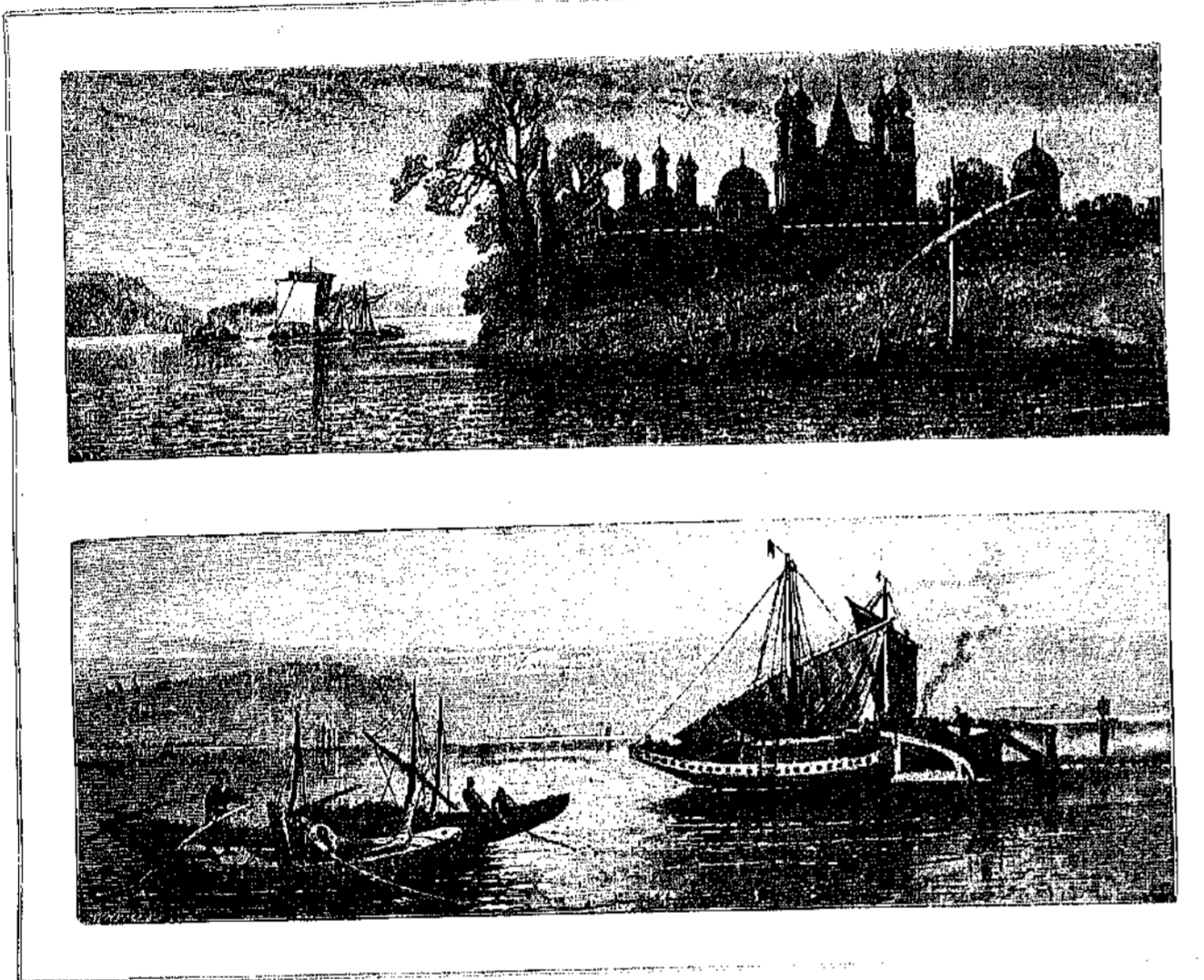
Από τής εποχής ταύτης οι φόβοι τής θείας μου ένοσχόντο και την έθεωρούσαν πολύ· έκ διαφόρων σημείων διέβλεπεν έν τή Έλίση τά συμπτώματα μαρσαμού. Διηνεχής άγχρότης εκάλυπτε τας άλλους τρυφεράς εύχρόους παρειάς της, μαρσαμώδες τι άνεμίγη τή διαγωγή των χαρακτηριστικών· και ένω καχεκτική τις χροιά άντηνακλάτο επί τής μορφής της τό ήρεμον και θαυδ των βλεμμάτων της πύρ έδήλου προφανώς ότι ένδοθεν ψυχή φλογερά ύπέσκαπτε θαύτως τό έρατεινόν και εύθραστον ταύτο σώμα· μετ ού

άνεπλήρου τας γλυκειάς άλλοτε άναιροποιήσας διά των πτερότων τής φαντασίας πετώσας· κράν, εις τόπους και άκτάς θπου έγνάρισε; ταύτας ώραιάς ήμέρας; όπως συλλέξωμεν τά σκομένη του φίλου της έθεάτο ολοναι και δι, τον τά νέα εκείνα μέρη, τους έένους καιτας τό βωμαντικόν σύνολον ήωμαϊκών έρεπίων; κατοικιών συγχρόνων αΐτινας χαρακτηρίσει; πολίτην τής Αόστης άπεθαύμαζε τας ήρωμωμένον κολάδων χιονοσκεπείς κορυφάς; μεγάλων Αλπεων και πονοούσα διότι ή αυ της δέν συμμετείχε των έντυπώσεων έστρά; αυτώ επί ώρας έλοκλήρους τά συναισθη; χρωματίζουσα τας ποιητικάς περιγραφάς; τοπίου με τας περιπαθείς διαχούσεις τρυφ; τητος, ήν ή άπόστασις καθίστα τολμηρής

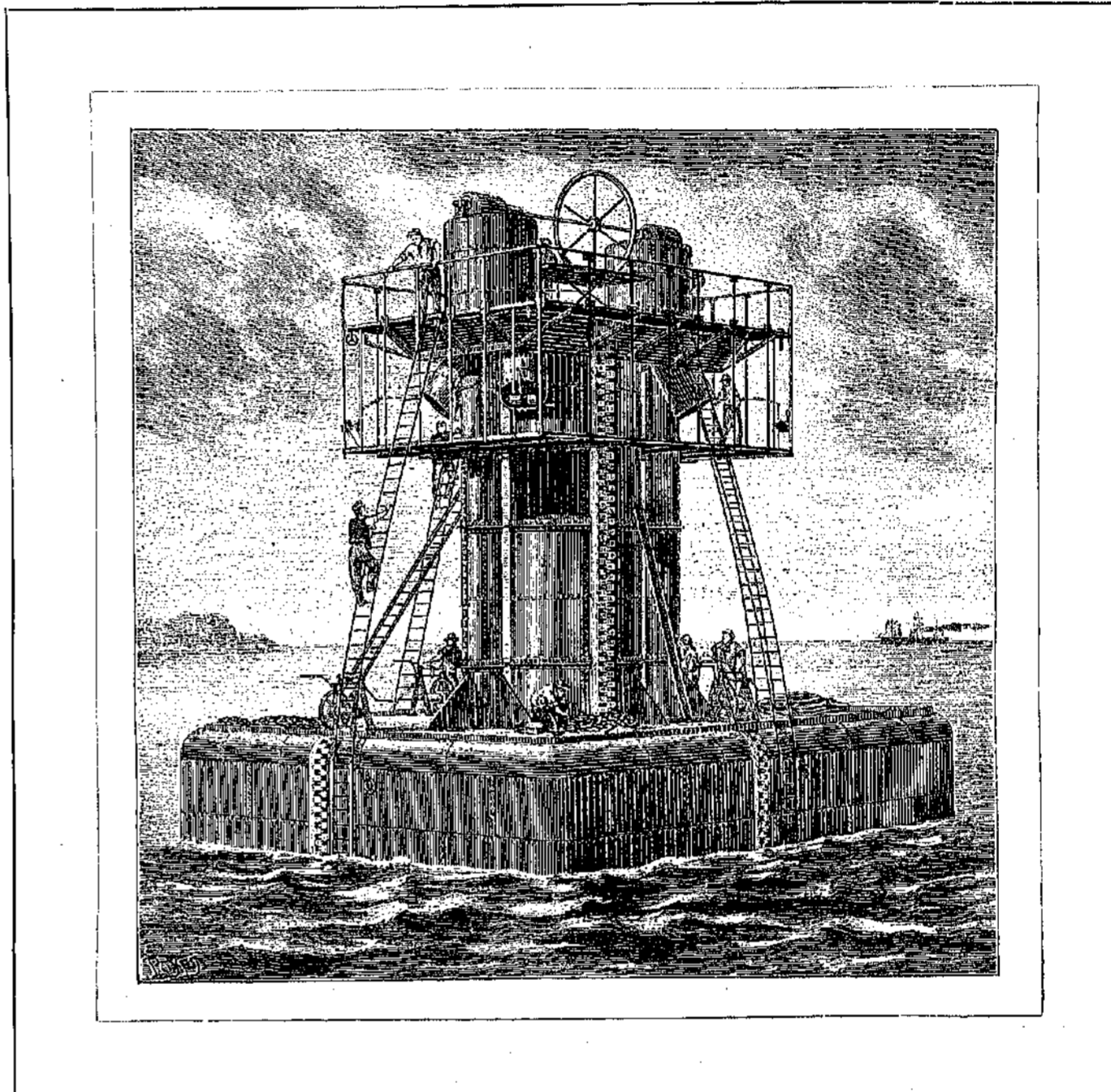
“Δέν δύναμαι! τό μυστήριον καλύπτει διά τής οικίας της τας τελευταίας ώρας; ύποδεχθή έκεί την Έλίσαν μετά τής μητρός της. ‘Ο νέος δέν ήτο ποσώς καταβεβλημένος· ίσχυρότατα αισθήματα άνεκίνουν την ψυχήν του· ότε μόν φανταζόμενος βουρείαν την νόσον, έπιουλουμένην ύπούλιως τας ήμέρας τής έρωμένης, ότε δ’ εδελπιζόμενος έκ των έλαχίστων θελιτώσεων σημείων, άτινα άνεγίνωσκεν έν ταις έπιστολαίς τής θείας μου μετέπιπεν άλληλοδιαδόχως από του σφοδρότερου άπει-

μεταδύ ό Βίδημρ μισθώνει την οικίαν, ήν θραδότερον ήθέρασαν, είχε διευθετήσει τά πάντα όπως ύποδεχθή έκεί την Έλίσαν μετά τής μητρός της. ‘Ο νέος δέν ήτο ποσώς καταβεβλημένος· ίσχυρότατα αισθήματα άνεκίνουν την ψυχήν του· ότε μόν φανταζόμενος βουρείαν την νόσον, έπιουλουμένην ύπούλιως τας ήμέρας τής έρωμένης, ότε δ’ εδελπιζόμενος έκ των έλαχίστων θελιτώσεων σημείων, άτινα άνεγίνωσκεν έν ταις έπιστολαίς τής θείας μου μετέπιπεν άλληλοδιαδόχως από του σφοδρότερου άπει-

Έλίσαν άγρόν και ήλλοιωμένην, προσκλίνουσας εις τό έθος άνοικτης άμαξής· Εύδαίμων δει επανέδρασε την κόρην ήκουε την καρδίαν του πάλλουσαν εξ αυτώγιας και άπέδιδεν εις την κόπωσιν του ταπεινίου την άλλολωσιν του προσώπου και του βλου παραστήματος τής έρωμένης του. ‘Αλλ’ όταν είδε τον άμαξήλατην πλησιάζοντα και λαβόντα αυτήν εις τους βραχίονας όπως την μεταφέρη εις την οικίαν, άπασαν την χαράν θιαύως άνανισθεσαν διαδόχην θανάσιμον άλλος. ‘Αμα ως εισήχθη ή Έλίσα, ιδών την



ΕΠΙ ΤΟΥ ΒΟΛΓΑ ΠΟΤΑΜΟΥ.



ΜΗΧΑΝΗ ΠΡΟΣ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

καθ’ όλων και άναμφιβόλους ήσαν ήδη μακράν του χρόνου, καθ’ έν τά χειλή των έπιστευσον ότι θα ύποτάξωσι τό μέλλον εις τους πυρίνους θρόκους των. Δέν επρόκειτο πλέον περί ύποσχέσεων και ήδη ή θεία μου ώχρία θλέπουσα ότι ή ζωή των έήρητο ή μία από τής έτέρας. Απίδεις είναι αι γραμμαι, ως τή απευθύνει επί τούτω ό Βίδημρ. ‘Ο δυστυχής ούτος έν τή φοδερή πεποιθήσει, ήν έμπνέουσι τά ύψηλά αισθήματα ένό αρράνει την μητέρα τής Έλίσης· άφηρεί την Είμαρμένην, άδιαφορεί εις τά κτηνήματα της και έξαντληθείς υπό του πάθους, ήπερ τον άνοφοί προσκαίρωσ ύπεράνω των όνητων. “Τι με μέλλει, άναφανεί, τί με μέλλει “έν τά σώματά μας θα ήνε ένεκα του θανάτου “χωρισμένα επί τινα καιρόν, άφού αι ψυχαι μας “είναι μακράν των προσώπων του; Προηγήται “ό εις ήμων έν τή οδρανύ μόνον ένά άνεμείνη “τον έτερον· και έν τή προσδοκία ταύτη παύ- “ουσι άνραγε να ήνε όμοϋ, ό εις δίκ τον άλλον, “να ζήτωσιν άλλήλας και συναντύνται άδια-

πολύ οι φόβοι έμεγαλύθησαν· έδέησε να ληρωθείσιν φροντίδες περί τής κόρης και τούτο άπεκάλυψε τή Βίδημρ τής Έλίσης του την κατάστασιν. Κατά συμβουλήν των Ιατρών ή θεία μου ώφαιλα να ζητήση διά την θυγατέρα της θερμότερα κλίματα θπου ή γειτονία των όρέων να συκαρνή τον καύσωνα διά τής εύκρατός και ζωογόνου θερμοκρασίας των. Τό άκόλουθον έτος άνεχώρησαν διά την Αόστην πολίτην του Πεδεμοντιου γεινιάζουσαν προς τον μέγαν Αγιον-Βερνάνδον και θπου ή γειτονία των Αλπεων διασκεδάσει την θερμήν πνοήν των άνέμων τής Ιταλίας. Οι δύο έρόντες έχωρίσθησαν. Θλιθερόν ήημα μακροτέρου χωρισμού, οϋ προμήνυμα ήν ή ήμέρα εκείνη! ‘Αλλά διά τας έμπαθείς ψυχάς πάν τό περίε άναρριπίζει την καταθροβόκουσαν αυτάς φλόγα. ‘Έν τή νέη ταύτη διαμονή ή Έλίσα μακράν του Βίδημρ έτήχτο εξ άνομοιότητας· ήναγκασμένη να μή τον έλέτη πλέον, να μή προσμιλή αυτώ

‘Έν μέσση τής άνησούχου ταύτης ζωής, τής κινήσεων, των φλογερών αισθημάτων ή άσπ του κλίματος ήδονάται να ζωογονήση τό έν άπέναντι των τρικυμιών τής καρδίας. ‘Η έν έμαρμάνετο. ‘Ηδη ελιγιώτερον άντείχον εί; κόπωσιν των περιπάτων και τής έργασίας; άπειχε πάσης γραφής και τό πάθος της έπαι μνον έκ τής έξαντλήσεως των δυνάμεων; τρέπειτο συχνά εις αυτόματα δάκρυα, ή τή λάρωσιν πικράν έναντίαν έλιως εις την ήπ; Ηλιώσα τρυφερόν, έρατεινή παρήνε... πώς κλίνεις ούτω προς τό μνημαί ήν άθος, πώς κατέρχεσαι, ήλη μύρα και χήν Εύπαθη κλώνε, πρό μικρού άποσπασθή; νεαρού δένδρου, ήπερ σε συνεκρατεί... Δέν δύναμαι να έξακολουθήσω· ή μήτρη; ζει την καρδίαν μου... τά δάκρυα άνί; θραδόνου την φοδεράν συτημήν, ήτις προσέ; πην και άντλοόσα θέρρος έκ των μελιχίων θαι; ριστους ταύτας παρακλώων ήμίν συγγ; πειών τής άγγελικής θυγατρός της. — ‘Έν τή

“Εν μέσση τής άνησούχου ταύτης ζωής, τής κινήσεων, των φλογερών αισθημάτων ή άσπ του κλίματος ήδονάται να ζωογονήση τό έν άπέναντι των τρικυμιών τής καρδίας. ‘Η έν έμαρμάνετο. ‘Ηδη ελιγιώτερον άντείχον εί; κόπωσιν των περιπάτων και τής έργασίας; άπειχε πάσης γραφής και τό πάθος της έπαι μνον έκ τής έξαντλήσεως των δυνάμεων; τρέπειτο συχνά εις αυτόματα δάκρυα, ή τή λάρωσιν πικράν έναντίαν έλιως εις την ήπ; Ηλιώσα τρυφερόν, έρατεινή παρήνε... πώς κλίνεις ούτω προς τό μνημαί ήν άθος, πώς κατέρχεσαι, ήλη μύρα και χήν Εύπαθη κλώνε, πρό μικρού άποσπασθή; νεαρού δένδρου, ήπερ σε συνεκρατεί... Δέν δύναμαι να έξακολουθήσω· ή μήτρη; ζει την καρδίαν μου... τά δάκρυα άνί; θραδόνου την φοδεράν συτημήν, ήτις προσέ; πην και άντλοόσα θέρρος έκ των μελιχίων θαι; ριστους ταύτας παρακλώων ήμίν συγγ; πειών τής άγγελικής θυγατρός της. — ‘Έν τή

πιομϋ εις την παραφορτώτεραν χαράν. Μαθών ότι ή Έλίσα διήλθε τας Αλπεις επάτα προς συνάντησιν της, ότε έλαθε γραμμάς τινος τής κυρίας Μέγερ, ήτις τον παρεκάλει ν’ άνεμείνη την άφιξίν των. ‘Η δυστυχής αυτη μήτηρ άφού ύπόσθη τας σκληροτέρας άγωνίας και ήναγκάσθη έν τέλει να σταματήσει εις μικρόν χωρίδιον του Αγ-Βερνάρδου, ένόμισεν ότι δέν θα την επανέφερε ζώσαν, και καθ’ οδόν έφοβήτο αναλογίζομένη μή ή αφυνδία έμφάνεισιν του Βίδημρ και αι συγκινήσεις τής συναντήσεως διαρρήξωσι τό λεπτόν ήημα, ήπερ συνεκρατεί ειόετι τας ήμέρας τής Έλίσης. Τήν πρώτην παρασκευήν του Σεπτεμβρίου αι κυρία άφίκοντο· ό Βίδημρ άπεκρόθη τή συμβουλή τής θείας μου υπό τά πυκνά δένδρα, άτινα σκέπουσι τον οίκιακον. Έκείθεν προσέβλεψε την

κυρίαν Μέγερ έξελθοσαν έν τή αυλή, έσπευσε να ήυθή εις τό στήθος αυτής, και αι δύο αύται ύπάρχεις ός συνήγου κοινή συμφορά, άνελύθησαν εις λογμούς και δάκρυα πικρά. ‘Ο Βίδημρ μετ’ άλλων άπεμακρόνυθη με άφθαλμους όγρους. ‘Η Έλίσα μόνη, έπι κλίνης επί έδρας διέετρεχε δι’ έσθεομένων οφθαλμών την νέαν ταύτην κατοικίαν άσθενώς φωτισομένην υπό τής ήμέρας θαινώσεως προς την δόσιν. ‘Εξηνητημένη υπό τό βάρος του καμάτου και τής συγκινήσεως; ήσάνατο άτονίαν και χαύνωσιν και ή ψυχή της άνεπόλει μόνον άμοδρός λάμψεις συγκοχόμενων άνεμήςσεων εις ός άνεμίνυτο λύπη άνευ έλπίδος και θέρρους. ‘Όταν εισήλθεν ή μήτηρ και εκάθησε παρ’ αυτή έτοιμή να τή ήμολήση περί του Βίδημρ ή Έλίσα έθεσε φιλοστόργως την χείρα έν τή τής μητρός

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STRASSE 41. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οι επιστέλλοντες προς τὸν Ἐσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρῶς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύματα ἢ μὴ ἐπιστρέφονται.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΩΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΡΙΚΟΥ ΛΟΪΑ.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Τεργέστης:

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΙΝΔΙΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΑΣ (διὰ τῆς διώρυγος Σουέζ), εἰς Χόγκ-Κόγκ, διὰ Βρεντηρίου, Πόρτο-Σαϊδ, Ἄδεν, Βορδάης, Κολόμβου, Πέναγγ καὶ Σιγκαπύρης τῆ α'. ἐκάστου μηνός εἰς τὰς 4 μ. μ.

Εἰς Καλιφόρναν διὰ Πόρτο-Σαϊδ, Σουέζ, Ἄδεν καὶ Κολόμβου τῆ 15 Ἰανουαρίου, 15 Φεβρουαρίου, 15 Μαρτίου, 15 Ἀπριλίου, 15 Μαΐου, 15 Ἰουνίου, 15 Ἰουλίου, 15 Ἀυγούστου, 15 Σεπτεμβρίου, 15 Ὀκτωβρίου, 15 Νοεμβρίου καὶ 15 Δεκεμβρίου εἰς τὰς 4 μ. μ.

Ἐπὶ τῆς γραμμῆς Τεργέστης-Βορδάης τὰ ἀεροπλοῖα θέλουσι διανεύει 10 μίλια τὴν ὄραν, μετεξὸ δὲ Βορδάης καὶ Χόγκ-Κόγκ 9 μίλια.

ΓΡΑΜΜΗ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Ἐκάστην Παρασκευὴν εἰς Ἀλεξάνδρειαν διὰ Κερκίρας (συγκοινωνία πρὸς τὸ Πόρτο-Σαϊδ καὶ τὴν Συρίαν).

Παισιότατος πληροφορίας εἶδει ἢ ἐν Τεργέστῃ Διευθύνει καὶ τὸ Γενικὸν Πρακτορεῖον τοῦ αὐστρο-ουγγρικοῦ Λοῦ ἐν Βιέννῃ (Schwanzenberg-Platz αρ. 6).

ΓΡΑΜΜΗ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Ἐκάστην Τρίτην εἰς τὰς 4 μ. μ. εἰς Ἐξὸς μέχρι Σμύρνης, ἀναλλὰξ διὰ Φιουμίου, Βρεντηρίου, Πειραιῶς, καὶ Ἀγκώνος κτλ.

ΓΡΑΜΜΗ ΒΡΕΝΤΗΣΙΟΥ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. Ἐκ Βρεντηρίου τὴν Πέμπην ἑκάστης ἑβδομάδος τὸ μασούκιον διὰ Κέρκυραν, Πάτρας, Κόρινθον καὶ Πειραιᾶ.

Ἐκ Πειραιῶς διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Κόρινθον, καὶ ἐκ Κόρινθου διὰ τοῦ αἰμπολοῦ ἑκάστην Δευτέραν, τὴν μεσημέριον Πάτρας, Κέρκυραν εἰς Βρεντηρίου.

τὴν Τετάρτην (ἐκάστην δευτέραν Τετάρτην ἀπὸ 10 Ἰανουαρίου) τῆς εἰς Φιουμίον, Κέρκυραν, Πάτρας, Κατάκωλον, Καλαίαν, Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην, μέχρι Κωνσταντινουπόλεως.

τὸ Σάββατον τῆς 2 μ. μ. εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' ἀποδείξει εἰς Κέρκυραν καὶ Πειραιᾶ· εἴτα δὲ ἐκ Πειραιῶς εἰς Σάρον, Κρήτην, Σμύρνην, Συρίαν, Ἰστανδὸν καὶ διὰ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τοὺς λιμένας τοῦ Εὐξείνου Πόντου (τῆς μεσημέρας) καὶ τοῦ Δουναβίου.

Εἰς ΤΥΝΙΔΑ κατὰ δεκαπενθημερίαν, τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 4 Ἰανουαρίου εἰς τὰς 4 μ. μ. διὰ Ἀγκώνος, Πάρης, Βρεντηρίου, Μεσσηνίας, Ἰθάκης, Συρακοσίων καὶ Μελιτήης (Συγκοινωνία ἐν Ἀγκώνῃ διὰ Φιουμίου καὶ ἐκ Φιουμίου).

Εἰς ΔΑΛΜΑΤΙΑΝ τὴν Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἑκάστης ἑβδομάδος.



ΤΟ ΠΕΡΙΚΑΛΥΜΜΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Ἐκάστον τῶν κομψῶν τούτων καὶ ἐπιχρῶσων περικαλυμμάτων τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἦτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικοῦ τέλους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τινὲς τῶν Κορίων συνδρομητῶν ἠμέλησαν νὰ ἐμβάσωσι τὸ τίμημα τῶν παραγγελθέντων περικαλυμμάτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου προέκυψεν ἐπαισητὴ ζημία, ἡ Διεύθυνσις ἔλαβε τὸ γενικὸν μέτρον νὰ μὴ ἀποστέλλῃ τοῦ λοιποῦ ἐπ' οὐδὲμιζὶ πρόφρασι περικαλύμμα ἕνευ τῆς προκαταβολῆς τοῦ τιμήματος αὐτοῦ.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ τῆ 1/13 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἔτησια προπληρωτὰ φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 40) Τιμὴ καταχωριστῶν δι' ἕκαστον στίχον φοῖνιαι 50.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ ΑΡΧΕΤΑΙ ΤΗΣ 1/13 ΜΑΡΤΙΟΥ.

ΒΙΒΙΟΤΑΞΙΑ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΙΡΑΙΕΤΣ· κ. Κάρλος Μπέα, διδασκάλου. ΚΕΡΚΥΡΑ· κ. Πέτρος Μ. Γεντιλίου. ΠΑΤΡΑΙ· κ. Παναγιώτης Χοιβάς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑΙΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαραντῆς, ἡγετὸν τοῦ Φοιτῆς ἐν Ἀλεξάνδρειᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, διδασκάλου ἐκ ΠΟΤΙΩΝ· κ. Γεώργιος Τσιβόνας, ἱατροῦ. ΣΜΥΡΝΗ· κ. Διονύσιος Σπ. καὶ κ. Φρ. Σαβίνας. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Τράσσος, διδασκάλου. ΒΕΝΙΖΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κωνσταντίνος Κομνηνός, ΣΕΡΡΑΙ· κ. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κουζῆς καὶ Στ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. ΠΕΡΘΕΡΑ· κ. Α. Καζαζιόπουλος. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματῆς, ἑταίρος τῆς Σαμιακῆς Ἐπιπέδου. ΒΗΡΥΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου. ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Λαγαράς, ἱατροῦ. ΠΕΛΛΗΝ· κ. Απ. Ξενοδόχου. ΡΟΔΟΣ· κ. Μ. Μεταλλάκης. ΚΑΝΔΑΚΗ· κ. ΑΒΓΕΛΩΣΙΑ καὶ ΔΙΟΜΗΣΣΟΣ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδόπουλος. ΑΛΡΝΑΣ· κ. Γρ. Κουζῆς.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Φ. Ι. Χαίτας. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Δ. Βασιλειάδης. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΙΟΥΡΕΑΝ· κ. Τηλέμαχος Παπαδόπουλος. ΚΟΡΑΝΙΑ· κ. Α. Α. Μαντινῆς. ΠΙΚΕΤΟΝ, ΚΑΡΑΚΑΑ καὶ ΚΡΑΙΟΒΑΝ· κ. Θεοδ. Ν. Τάσις. ΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Μ. Σιμωνίου. ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΥ· κ. Νικόλαος Κ. Παπαδόπουλος. ΚΑΖΑΝ· κ. Κωνσταντίνος Γερογιάννης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἱατροῦ. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσός. ΟΔΗΣΟΣ· κ. Γ. Κομποθέλης. ΤΑΙΠΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Αἰλιόπουλος. ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Γ. Γεωργίου. ΓΕΙΣΙΚ· κ. Η. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΠΟΛΙΣ· κ. Αλ. Ἰγγλέσης. ΒΕΡΑΛΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Κ. Μουσοῦρης. ΣΕΒΑΣΤΟΠΟΛΙΣ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινοῦ, ΚΙΣΣΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Π. Γιαννιόπουλος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλής Πετροκόκκινος. ΜΑΣΣΑΛΙΑ· κ. Π. Παπανικολάου. ΔΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Σ. Παπανικολάου. ΔΙΒΕΡΝΙΟΥΤΑ· κ. Γ. Θ. Σαραντῆς. ΡΟΥΣΣΟΤΣΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταῦρος Χριστοδουλίδης. ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Η. Νεοβόλου. ΚΑΛΚΟΤΤΕΑ· κ. Γ. Μιχαήλ. ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα ἔδεν ἐσοτήθησαν ὀριστικῶς ἀποστέλλονται, δουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ ἑτησίᾳ συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' ἀδείαν εἰς τὴν Διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 41) ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ, εἴτε εἰς τὰ οικεῖα ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἐσπερου συνηνεχθεῖσιν περὶ τοῦ μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως ἐλεύθερον ταχυδρομικὸν τέλος.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ, ELSTER-STRASSE No. 41. LEIPZIG.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ, ELSTER-STR. 41. Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν ΛΕΙΠΖΙΓ.